

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὅργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Περίοδος Γ' ἔτος 58ο Τεύχος 951

Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2008

Ἰδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμίνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.
Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

Ἰδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 210 38 28 280 -Fax: 210 38 47 365

www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Ἐκτύπωσης: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Τηλ. 210 92 17 513, Fax: 210 92 37 033

www.eptalofos.gr e-mail: info@eptalofos.gr

Εἰκὼν Ἑξαφύλλου:

Μιχαήλ Δαμασκνοῦ, 16ος αἰῶνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀναστάσιμο μήνυμα	3-4
Κυριακή Ὁρθοδοξίας 2008.....	5-9
«Ιερὺς Χρῆστος Γκιόκας»	10-11
Ἡ Φωνὴ τῶν Πατέρων	12-14
Λειτουργικά θέματα.....	15
Φωνὴ ἀπὸ παλαιὰ	16
Δημητριάδος Γερμανὸς Μαυρομμάτης	17
Μικρά καὶ οὐσιώδη	18-20
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	21-23

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, λέγων ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν καὶ σταυρωθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι».

(Λουκ ΚΔ' 5-7)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ ΠΡΩΘΙΕΡΑΡΧΙΚΟ

ΜΗΝΥΜΑ 2008

Θεῖα ἀγαθότητι καὶ εὐδοκίᾳ ἠλεήθημεν παρὰ Θεοῦ καὶ κατὰ τὸ παρόν ἔτος πρὸς ἑορτασμόν τῆς Μεγάλης ἑορτῆς τοῦ Πάσχα.

Καὶ πάλιν ἀξιούμεθα νοητῶς τῆς θεωρίας τοῦ ὑπερφουοῦς θαύματος τῆς ἐνδόξου ἐκ νεκρῶν Ἑγέρσεως τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ προσκυνοῦντες εὐλαβῶς εἰς «τόν τόπον ἐν ᾧ ἔστησαν οἱ πόδες Αὐτοῦ».

Μετά δέους καὶ θαυμασμοῦ καθορῶμεν τόν Ἀναστάντα Κύριον προσαγορεύοντα ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί τό «ΧΑΙΡΕΤΕ»!

Ὁ θεϊκὸς οὗτος χαιρετισμὸς ἀπηχεῖ εἰς πάντα τόν περίγειον κόσμον ὡς τίμημα τῆς Σταυρικῆς θυσίας διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τῆς καταδίκης τοῦ Ἄδου.

Μᾶς προσκαλεῖ εἰς χαράν, διότι συμμετέχομεν αἰσθητῶς ὡς τέκνα Του διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸ ἐκούσιον πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Τούτου ἕνεκεν, ἐν εὐφροσύνῃ πολλῇ ὑπαντῶμεν Αὐτῷ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς Νικητῇ τοῦ Θανάτου, λαμπαδηφοροῦντες ἀντιτύπως τοῦ Ἁγίου ἐκείνου Φωτός τοῦ θαυμασίως ἐκ τοῦ ζωοδόχου Τάφου ἀνελλειπῶς ἀνατέλλοντος διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Διὸ συγκαλοῦμεν τὴν κτίσιν ψάλλοντες: «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός καὶ δοξάσατε Χριστόν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν» καὶ διακηρύσσομεν στεντορίως ὅτι, τοῦτο καὶ μόνον τὸ οὐράνιον σημεῖον, ἀρκεῖ ὡς μαρτυρία καὶ ἀδιάσειστος ἀλήθεια ὅτι,

«Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»!

Εἶναι ἀκαταμάχητος πραγματικότης ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου καὶ πέτρα τῆς πίστεως, τῆς ὁποίας ποτέ δέν θά κατισχύσουν αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου ὅσον καὶ ἂν δαιμονιωδῶς θορυβοῦν καὶ μάχονται κατὰ τῆς ἀληθείας.

Ἔχομεν καὶ ἡμεῖς λάβει ἕκαστος προσωπικὴν πείραν τῆς Ἀναστάσεως διὰ τῆς πίστεως, ὥστε οὐδεμία ἀμφιβολία χωρεῖ εἰς τὴν καρδίαν μας.

Αἰσθανόμεθα τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀναστάντος, καὶ διὰ τοῦτο λατρεύομεν Αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ καὶ πίστει καὶ Τόν ὁμολογοῦμεν μέ τὴν γλῶσσαν τῆς καρδίας μας ΑΝΘΡΩΠΙΟΝ ΤΕΛΕΙΟΝ καὶ ΘΕΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟΝ, διατρανοῦντες ἀκορέστως τόν ἐπινίκιον χαιρετισμόν,

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι τό μεγαλύτερο γεγονός τῆς ἱστορίας.

Ἀνεγέννησε καί ἀνέπλασε τόν κόσμον. Μετέτρεψε τήν λύπην εἰς χαράν διά τῆς ἰσχυρᾶς ἐλπίδος ὅτι καί ἡμεῖς θά ἀναστηθῶμεν καί θά συνδοξασθῶμεν αἰωνίως μετ' Αὐτοῦ.

Εἶναι ἡ ἑορτή τῶν ἑορτῶν καί πανήγυρις πανηγύρεων κατά τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν.

Εἶναι τό κεφαλαιῶδες δόγμα τῆς εἰς Χριστόν πίστεως ἡμῶν καί ἰδιαιτέρως τῆς ὀρθοδοξίας. Διό καί ὁ θεῖος Παῦλος ἀποτολμᾷ νά εἴπῃ: «Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται κενή ἡ πίστις ἡμῶν, κενόν καί τό κήρυγμα ἡμῶν» (Α΄ Κορ. ΙΕ-13).

Δονοῦν τόν ἀέρα σήμερον Πασχαλιναί ἱαχαί καί εὐχαί μετά ἑορτίων προσρήσεων καί ἱερῶν μελωδιῶν, ἀναμεμιγμένοι μέ συναισθήματα λατρευτικῆς ἀγάπης καί θερμῶν δακρύων, ἔνεκα τῆς προχθесινῆς ζοφερᾶς θέας τοῦ ἐπὶ Σταυροῦ καθημαγμένου Ἰησοῦ διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν.

Εἰς ταῦτα, ἡ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν καί εὐχαριστία ὀφείλουν νά ὦσιν ἀπέραντοι καί ἐστολισμένοι δι' ἀρετῶν, εἰς εὐαρέστησιν τοῦ ἐξιλαστηρίου θύματος τῶν ἁμαρτιῶν μας διά τήν ἐπανένωσίν μας μετά τοῦ Θεοῦ!

Ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ λόγου, ἐπικαλούμεθα τό Μέγα Αὐτοῦ ἔλεος καί τήν θεϊαν σύναρσιν συνοδοῦς ἄχρι πέρας τοῦ βίου μας, διά τήν νίκην κατά τοῦ παμπονήρου διαβόλου πρὸς διαφύλαξιν σώου καί ἀκεραίου τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ τῆς ὀρθοδοξίας καί τῆς ἀθανάτου ψυχῆς μας ἐκ πάσης ἁμαρτίας λυπούσης τόν Ἐλευθερωτὴν μας Χριστόν.

Ἐπευλογοῦντες δέ, ἀπευθυνόμεθα πᾶσι τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Ἀδελφοῖς καί τέκνοις, τοῖς ἐγγύς καί τοῖς μακράν διαθήρμως ἐπευχόμενοι, φωτισμόν ψυχῆς, χαράν, υἱείαν τήν κατ' ἄμφω καί τήν ἐπιπόθητον ἀπόλαυσιν τῶν αἰωνίων δωρεῶν τῆς Ἀναστάσεως.

Περιπτυσσόμενοι δέ πάντας ἀσπασίως καί πατρικῶς κατασπαζόμεθα, ἐπιλογίζοντες:

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»!

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ο Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Κατ' έτος ή Έκκλησία μας ιδιαίτέρως τιμᾷ την έορτήν της Κυριακής της Όρθοδοξίας. Κατά την ήμέραν ταύτην εύρίσκει την άφορμήν νά τιμήσῃ πάντας τοὺς αγωνιστάς ύπέρ της άμωμήτου πίστεως όμολογητάς Πατέρας καί νά παραδειγματισθῇ από τοὺς άγῶνας των. Αντλεῖ δύναμιν από τὸ παράδειγμά των διὰ τὸν σύγχρονον πνευματικὸν άγῶνα τὸ όποῖον διεξάγει κατὰ της παναιρέσεως τοῦ Οικουμενισμοῦ. Δίδεται εἰς αὐτήν ή εύκαιρία διὰ νά ἀνανεώσῃ την καλήν όμολογίαν, διατρανώνουσα την προσήλωσιν αὐτῆς εἰς την παραδοθεῖσαν πίστιν διὰ της έκφωνήσεως τοῦ συνοδικοῦ της Όρθοδοξίας, αλλά καί διὰ της όμολογιακής έκδηλώσεως ή όποία λαμβάνει χώραν τὸ έσπέρας της ίδίας ήμέρας.

Τὴν πρωΐαν, έγένετο άρχιερατικὸν συλλέιτουργον εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν Αγίου Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομον Β', συμπαραστατουμένου ύπό των έν Ἀθήναις ένδημούντων Ἀρχιερέων Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιον, Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον καί Μαραθῶνος κ. Φώτιον.

Τὸ έσπέρας, εἰς την αἴθουσαν έκδηλώσεων τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, έγένετο ή πανηγυρική έκδήλωση. Κεντρικός όμιλιτής ήτο ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος. Ἐν συνεχείᾳ παραθέτομεν την πράγματι όμολογιακοῦ χαρακτήρος όμιλίαν του:

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομε.

Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατοι άγιοι άδελφοί.

Εὐσεβές Ἱερατεῖο, Σεπτή χωρία μοναχῶν καί μοναζουσῶν.

Κύριοι Βουλευταί, Κύριοι εκπρόσωποι νομαρχιακῶν καί Δημοτικῶν άρχῶν.

Κύριοι εκπρόσωποι έκκλησιαστικῶν όργανισμῶν καί Φορέων.

Ἀγαπητοί έν Χριστῷ άδελφοί.

Πρωτίστως θά μοῦ έπιτρέψετε νά έκφράσω τίς εύχαριστίες μου τόσο εἰς τόν Μακαριώτατον όσο καί εἰς τοὺς Συνοδικούς άδελφούς, διὰ την τιμή πού μου έκαναν δίδοντας μου την εύκαιρία νά άπευθύνω σήμερα έπί τη μεγαλωνύμῳ έορτῇ πανηγυρικόν λόγο.

Κυριακή της Όρθοδοξίας σήμερα. Ἡμέρα λαμπρά καί χαρμόσυνος. Πανηγυρίζει ή Έκκλησία τοῦ Χριστοῦ την νίκη έπί της εἰκονομαχίας. Ἡμέρα μνήμης καί τιμῆς των Αγίων αγωνιστῶν της πίστεως, πού έλάμπρυναν μέ τοὺς ιερούς άγῶνες τους καί την θυσία τους, την Έκκλησία. Ἡμέρα όμως καί καταδίκης όλων εκείνων πού έξέκλιναν της άποστολῆς τους καί την έθλιψαν μέ τίς αίρέσεις τους. Πῶς φθάσαμε όμως στην εἰκονομαχία;

Ἀπό τά πρωτοχριστιανικά χρόνια οἱ Χριστιανοί άπεικόνιζαν στίς κατακόμβες θέματα τοῦ μυστηρίου της Σωτηρίας μας. Ἀπό την

ἐποχή τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἐπικρατεῖ εὐρύτατα ἡ ἀπεικόνιση τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καί τῶν Ἀγίων στούς χριστιανικούς ναούς. Ὁ Μ. Βασίλειος σέ ἕναν πανηγυρικό του λόγο πρὸς τιμὴ τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Βαρλαάμ προτρέπει τοὺς χριστιανούς ζωγράφους νά τόν δοξάσουν εἰκονίζοντάς τον. Ὁ Μ. Βασίλειος εἶναι καί ὁ πρῶτος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας πού συμπυκνώνει μέ σαφήνεια τὴν διδασκαλία Του, περὶ τῶν ἱερῶν εἰκόνων μέ τόν περίφημο λόγο του: «*Ἡ τῆς εἰκόνος τιμὴ ἐπὶ τό πρωτότυπον διαβαίνει*».

Ὁ λόγος αὐτός ἔγινε ἀργότερα στά χρόνια τῆς εἰκονομαχίας ἀπὸ τὰ πιὸ ἀποφασιστικά ἐπιχειρήματα τῶν ὑπερασπιστῶν τῶν ἱερῶν εἰκόνων.

Ὁ τελευταῖος ἴσως μεγάλος πατέρας τῆς Δύσεως, Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος, προσκαλώντας τόν Ἐπίσκοπο

πο τῆς Μασσαλίας Σερένο νά ξανατοποθετήσῃ στοὺς ἱεροὺς ναοὺς τίς εἰκόνες πού εἶχε ξεσηκώσει ἔγραφε: «*Δέν εἶναι χωρίς αἰτία πού ἡ ἀρχαιότητα ἐπέτρεψε νά ζωγραφιστεῖ στίς ἐκκλησίες ἡ ζωὴ τῶν ἁγίων. Ὑπερασπίζοντας τὴ προσκὴνυση αὐτῶν τῶν εἰκόνων εἴστε ἄξιοι ἐπαίνου. Καταστρέφοντάς τες, εἴστε ἄξιοι μωμῆς. Εἶναι ἄλλο πρᾶγμα νά λατρεύεις μιὰ εἰκόνα κι ἄλλο πρᾶγμα νά γνωρίζεις διὰ μέσου τῆς εἰκόνας σέ ποιόν πρέπει νά ἀπευθύνεται ἡ προσκύνηση*». Ὑπῆρξαν βεβαίως κι ἐκεῖνοι οἱ χριστιανοί πού λάτρευαν τίς εἰκόνες, ἐνῶ ἔπρεπε νά τιμοῦν τὰ πρόσωπα πού εἰκονίζαν καί νά λατρεύουν μόνο τὸ Θεό. Αὐτοὶ ὀνομάστηκαν εἰκονολάτρεις καί ἀσφαλῶς εὐρίσκοντο σέ πλάνη. Αὐτοὶ βρίσκονταν στό ἓνα ἄκρο. Ὑπῆρξαν καί διάφοροι αἵρετικοί, πού κατέληξαν στό ἄλλο ἄκρο καί μισοῦσαν τίς ἱερές εἰκόνες. Ἀπὸ αὐτοὺς ἐπηρεάστηκε ὁ αὐτοκράτορας Λέοντας Γ' ὁ Ἰσαυρός, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τίς ὑπερβολές τῶν εἰκονολατρῶν. Αὐτός ἄρχισε τὴ φοβερὴ διαμάχη γύρω ἀπὸ τίς εἰκόνες.

Τό 726, ὕστερα ἀπὸ αὐστηρὸ διάταγμα τοῦ

Λέοντα, οἱ εἰκόνες μέσα στοὺς ναοὺς ἔπρεπε νά τοποθετοῦνται πιὸ ψηλά, γιὰ νά μὴ τίς φθάνουν οἱ πιστοὶ νά τίς προσκυνοῦν. Ἀκολούθησε ἄλλο αὐστηρότερο διάταγμα πού ὅριζε νά καταστρέφονται καί νά ἐξαφανίζονται ἀπὸ τοὺς ναοὺς οἱ ἱερές εἰκόνες. Τὰ μέτρα τοῦ Λέοντα διαχώρισαν τοὺς χριστιανούς σέ δύο μερίδες. Τοὺς εἰκονομάχους καί τοὺς εἰκονόφιλους, στοὺς ὁποίους συναριθμοῦσαν καί τοὺς εἰκονολάτρεις. Οἱ εἰκονομάχοι ἦταν ἡ ἐπίσημη ἐκκλησία τῆς ἐποχῆς. Ἡ ἐκκλησία πού ἀναγνώριζε τὸ κράτος. Οἱ πραγματικοὶ ὀρθόδοξοι καί ὑπερασπιστές τῶν ἱερῶν εἰκόνων, διώκονταν, ἐξορίζονταν, βασανίζονταν καί σέ πολλές περιπτώσεις ὀδηγοῦνταν καί σέ αὐτόν ἀκόμα τόν μαρτυρικό θάνατο. Οἱ εἰκονομάχοι ἐφάρμοσαν μέ φανατισμό τὰ διατάγματα τοῦ Λέοντα. Κατέστρεφαν τίς εἰκόνες, ἔκαιγαν διάφορα χειρόγραφα, ἐπειδὴ περιεῖχαν μικρές εἰκόνες, βεβήλωναν τὰ ἱερά λείψανα τῶν ἁγίων καί χρησιμοποιοῦσαν κάθε βία ἐναντίον τῶν εἰκονοφίλων. Ὑπερασπιστές τῶν εἰκονοφίλων ἀναδείχθηκαν ὁ γηραιὸς Πατριάρχης Κπόλεως Ἅγιος Γερμανός, ὁ Πάπας Ρώμης Γρηγόριος Β' κι ἄλλοι πολλοί, μά κυρίως τίς ἱερές εἰκόνες ὑπεράσπισε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Ὁ μέγας αὐτός Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μέ ἀδιάσειστα θεολογικά ἐπιχειρήματα δίδαξε ὅτι ὅταν σεβόμαστε τίς ἱερές εἰκόνες σεβόμαστε τὰ ἱερά πρόσωπα πού εἰκονίζουν, χαρακτηρίζοντάς τες ὡς «*βιβλία τῶν ἀγραμμάτων*».

Οἱ διαμάχες γύρω ἀπὸ τίς εἰκόνες συνεχίστηκαν μέχρι τὸν θάνατο τοῦ αὐτοκράτορα Λέοντα Δ'. Ἡ σύζυγός του Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου γιοῦ της Κωνσταντίνου ΣΤ', προστάτεψε τίς ἱερές εἰκόνες. Κήρυξε θρησκευτικὴ ἐλευθερία καί μέ τὴν συμπαράσταση τοῦ εἰκονοφίλου πατριάρχη Ἁγίου Ταρασίου, συγκάλεσε τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, τὸ 787 στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας. Ἡ Σύνοδος κατεδίκασε τὴν αἵρεση τῆς εἰκονομαχίας καί ἐπανέφερε πανηγυρικά τίς ἱερές εἰκόνες. Μέ βάση τὴν διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἔδογματίσε ὅτι προσκυνώντας τίς ἱερές εἰκόνες, ἀπονέμουμε τιμὴ καί σεβασμὸ στὰ πρόσωπα πού εἰκονίζονται. Δέν ἀπονέμουμε ὅμως ἀληθινὴ λατρεία, ἡ ὁποία ἀρμόζει μόνο στό Θεό.

Παρά τὴν νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ εἰκονο-

μαχία δέν είχε ακόμα όριστικά έκμηδενιστεί. Εικονομάχοι αυτόκράτορες ανέλαβαν ξανά τήν έξουσία και καταδίωξαν ξανά τούς όρθοδοξούς. Ύπερασπιστής τών ιερών εικόνων αναδείχθηκε ό Άγιος Θεόδωρος ό Στουδίτης. Σέ γράμμα του πρός τόν Πάπα Ρώμης Πασχάλιο Α΄, περιγράφει τήν ζοφερή εικόνα τής Ανατολικής Έκκλησίας: «Ο πατριάρχης είναι φυλακισμένος, οί μητροπολίτες και οί επίσκοποι έχουν έξοριστεί, οί μοναχοί και οί πιστοί είναι δεσμευμένοι και τελούν υπό τήν άπειλή τών βασανιστηρίων και του θανάτου. Η εικόνα του Λυτρωτή, ένώπιον τής όποιας τρέμουν και οί ίδιοι οί δαίμονες, έγινε αντικείμενο χλευασμού. Τά θυσιαστήρια και οί εκκλησίες έχουν λεηλατηθεί και έχει κυλήσει πολύ αίμα». Ο αίματηρός διωγμός είχε περισσότερα θύματα από αυτόν του Κοπρωνύμου. Δεκάδες επισκόπων έξορίστηκαν, πολλούς μοναχούς τούς έραψαν και τούς έπνιξαν μέσα στά ράσα τους, ή βασανίστηκαν μέχρι θανάτου στίς φυλακές. Ο ίδιος ό Άγιος Θεόδωρος ό Στουδίτης σύρθηκε στίς φυλακές, μαστιγώθηκε βίαια κατ' επανάληψη και στή συνέχεια έξορίστηκε στή Σμύρνη, όπου έπεσε θύμα τής κτηνωδίας τών εικονομάχων.

Άνάμεσα στά θύματα τής εικονομαχικής λαίλαπας ξεχωρίζουν και οί Όμολογητές Άγιοι Θεοφάνης ό ύμνογράφος και ό άδελφός του Θεόδωρος. Τούς κακοποίησαν μέ βέργες και χάραξαν στά μέτωπά τους προσβλητικούς στίχους. Έτσι πήραν τήν προσωνυμία «Γραπτοί» δηλαδή «Σημαδεμένοι».

Ο θρίαμβος τής Όρθοδοξίας έγινε όριστικός μετά τόν θάνατο του τελευταίου εικονομάχου αυτοκράτορα, Θεοφίλου. Η σύζυγός του Θεοδώρα και μετέπειτα Αγία τής Έκκλησίας μας, ανέλαβε τήν έξουσία ως επίτροπος του άνηλικού γιου της Μιχαήλ. Κατήργησε τά διατάγματα κατά τών εικονοφίλων και τό 843 συνεκάλεσε Σύνοδο στήν Κπόλη, ή όποία κήρυξε ύποχρεωτικές γιά όλους τίς αποφάσεις τής Ζ' Οικουμενικής Συνόδου και άναστήλωσε τίς εικόνες. Τήν πρώτη Κυριακή τής Μ. Τεσσαρακοστής οί ιερές εικόνες μεταφέρθηκαν ξανά στους ιερούς ναούς. Οί τόποι λατρείας του Τριαδικού μας Θεού, ξαναβρήκαν τόν ιερό τους διάκοσμο και ή Έκκλησία μας τήν ειρήνη.

Η εκκλησιαστική όμως γαλήνη δέν έμελλε να διατηρηθεί γιά πολύ κι έτσι νέες αίρέσεις πλήγωσαν τήν Έκκλησία, μέ κορυφαία αυτή του παπισμού, πού όδήγησε τήν Δυτική Χριστιανοσύνη μακριά από τήν αλήθεια τής πίστεως. Τόν δέ 20ο αιώνα τήν Όρθοδοξία προσβάλλει μιά ύπουλη αίρεση, ό Οικουμενισμός.

Ο Οικουμενισμός είναι μιά μεταδοτική πνευματική ασθένεια πού προσβάλλει πρωτίστως τό όρθόδοξο κριτήριο τών πιστών και τούς αφήνει έκτεθειμένους στίς πνευματικές ασθένειες, δηλ. τίς αίρέσεις πού όδηγούν στήν άπώλεια, τόν πνευματικό θάνατο, τόν χωρισμό από τό Θεό. Άλλοιώνει τό Σύμβολο τής Πίστεως και προσβάλλει τό δόγμα τής Μοναδικότητας τής Έκκλησίας του Χριστού. Παρουσιάζει τίς αίρέσεις, όλους δηλ. εκείνους πού αποκόπηκαν από τή Μία, Αγία, Αποστολική και Καθολική Έκκλησία, ως εκκλησίες του Χριστού, πού παρόλο του ότι κηρύσσουν διαφορετική πίστη από αυτήν πού παραλάβαμε από τούς Άγίους Αποστόλους και Πατέρες τής Έκκλησίας, ό οικουμενισμός θεωρεί ότι αυτές οί αίρέσεις κατέχουν κι αυτές τήν αλήθεια τής πίστεως. Πώς κι αυτές έχουν έγκυρα μυστήρια, θεία χάρη και όδηγούν τόν άνθρωπο στήν σωτηρία.

Τόσο πολύ ἔχει ἀμβλύνει τό ὀρθόδοξο κριτήριο ὁ οἰκουμενισμός, ὥστε οἱ σημερινοί ἐν πλάνῃ διατελοῦντες χριστιανοί, νά ἀδυνατοῦν νά ξεχωρίσουν τί εἶναι πραγματικά ὀρθοδοξία καί τί αἵρεση. Τί ὠφελεῖ τήν ψυχή καί μᾶς ὁδηγεῖ στό ποθοῦμενο, τήν σωτηρία μας καί τί μᾶς παρασύρει στήν ἀπώλεια. Κι ὅσοι συνέρχονται λίγο ἀπό τήν ζάλη κι ἀρχίζουν νά ἀντιλαμβάνονται εἰς ποῖον κρημνόν ὀδεύουν, δεσμεύονται ἀπό τίς διάφορες ἀνθρώπινες ἀδυναμίες κι ἀδυνατοῦν ἐμπράκτως νά ἀντισταθοῦν. Ἀπλῶς περιορίζονται σέ λεκτικούς ἀντιοικουμενιστικούς λεονταρισμούς καί χωρίς συνέπειες χαρτοπολέμους.

Τό 1924 ὅμως οἱ προπάτορές μας οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ὑμᾶς τόν ἱερό ἀγῶνα ὑπέρ τῆς ἀνοθεύτου ὀρθοδοξίας, διέγνωσαν ὅτι τό πρῶτο βῆμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἦταν ἡ κατεδάφιση τοῦ ὁρατοῦ τείχους, πού χώριζε τήν Ὀρθοδοξία ἀπό τόν Παπισμό. Ἦταν τό ἐορτολόγιο. Ἦταν ἕνα ἐμπόδιο γιά τήν ἔνωση πού ἔπρεπε νά ἀπομακρυνθεῖ. Κι ἔτσι τό ἄλλαξαν οἱ οἰκουμενιστές γιά νά μποροῦν νά συμπροσεύχονται, νά συλλειτουργοῦν καί νά συνεορτάζουν μέ τούς ἀδελφούς τους αἰρετικούς τίς ἀκίνητες ἐορτές. Χωρίς νά συγκληθεῖ Πανορθόδοξη Σύνοδος, γιά νά ἐξετάσει ἕνα τόσο σοβαρό ζήτημα. Ἐν μιᾷ νυκτί, μέ ἐκκλησιαστικό πραξικόπημα τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἀθετήθηκαν οἱ ἀποφάσεις τριῶν Πανορθόδοξων Συνόδων πού εἶχαν ἀπαγορεύσει τήν ἀλλαγὴ τοῦ Πασχαλίου καί τοῦ Μηνολογίου.

Οἱ προπάτορές μας, τό 1924 διέβλεψαν καθαρά τόν κίνδυνο πού διέτρεχε ἡ ὀρθοδοξία καί ἀντιστάθηκαν. Τό ἀντίτιμο ἦταν βαρύ. Δοκίμασαν θλίψεις καί διωγμούς. Εἶδαν τούς ἱερεῖς τους, τούς εὐλαβεστάτους αὐτούς λειτουργούς τοῦ Ὑψίστου, νά τούς ἀποσχηματίζουν, νά τούς ρίχνουν σάν κακούργους στίς φυλακές, νά τούς ἀτιμάζουν καί νά τούς διαπομπεύουν μέ τόν χειρότερο τρόπο. Εἶδαν τίς ἐκκλησιές τους νά σφραγίζονται, τούς ἐπιταφίους τους νά ποδοπατοῦνται. Εἶδαν τούς ἐπισκόπους τους νά ἐξορίζονται ἀπό ἐρημιὰ σέ ἐρημιὰ καί νά στεροῦνται ἀκόμα καί μετά θάνατον μιὰ ἀξιοπρεπῆ κηδεῖα. Ἐνα τόσο αὐτονόητο ἀνθρώπινο δικαίωμα. Βίωσαν τή βία, ἀλλά ἀντιστάθηκαν. Ἔμειναν ὀρθιοι, θυσιάζοντας σέ κάποιες περιπτώσεις καί αὐτὴ τή ζωὴ τους, γιά νά κρα-

τήσουν ἀκέραιη τήν πίστη, ὅπως τήν παρέλαβαν. Ὅπως καί οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς περιόδου τῆς εἰκονομαχίας, περιφρονημένοι, κατατρεγμένοι βασανισμένοι ἀπό τούς εἰκονομάχους τήν κρατική ἐκκλησία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Φώναξαν: Μᾶς φραγκέψανε! Ὅταν οἱ διαβρωμένοι ἀπό τόν οἰκουμενισμό πατριάρχες

καί ἀρχιεπίσκοποι ἄλλαξαν τό πατροπαράδοτο ἐορτολόγιο, γιά νά μποροῦν ἐλεύθερα πιά νά συνεορτάζουν μέ τούς Παπικούς καί Προτεστάντες ἀδελφούς τους, ὅπως οἱ ἴδιοι ἀρέσκονται νά τούς ἀποκαλοῦν.

Οἱ πατέρες μας μπόρεσαν νά ἀντισταθοῦν γιατί εἶχαν ὑγιές ὀρθόδοξο κριτήριο. Μπόρεσαν μέσα στήν ἀπλοϊκότητά τους νά ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου, δέν ἔγινε γιά τὴν δῆθεν ἀκρίβεια τοῦ χρόνου, κάτι πού τήν Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐνδιέφερε, ἀλλά γιά νά πέσει αὐτό τό ὁρατό τεῖχος, γιά νά ἀρχίσουν νά ἀμβλύνονται σὺν τῷ χρόνῳ οἱ ἐξωτερικὲς διαφορές καί νά μποροῦν πλέον ἀνενόχλητοι οἱ κατ' ὄνομα ὀρθόδοξοι πατριάρχες καί ἀρχιεπίσκοποι νά ἀνταλλάσσουν ἐπισκέψεις νά συνεορτάζουν, νά συμπροσεύχονται καί νά συλλειτουργοῦν μέ τούς ἀδελφούς τους, ὅπως τούς ἀποκαλοῦν. Κι ὅλα αὐτὰ ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης. Μιᾶς ἀγάπης ψευδεπίγραφης, φαινομενικῆς, ἀλλά ὄχι πραγματικῆς. Διότι ἀγάπη χωρὶς ἀλήθεια εἶναι πανουργία. «Ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ», διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ἐφεσ. Δ', 15).

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία διαφυλάττει ἀκέραιη τήν ὀρθή πίστη, ὅπως μᾶς τήν ἀπεκάλυψε

ὁ Κύριος καί θεμελίωσαν οἱ Ἀπόστολοι μέ τό κήρυγμα. Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες μέ τό αἷμα τους. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μέ τήν διδασκαλία τους διά μέσου τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Αὐτήν τήν πίστιν, ἡ Ἐκκλησία δέν τήν διαπραγματεύεται μέ τήν αἵρεση. Καλεῖ ὅμως ὅσους πλανήθηκαν στίς αἱρέσεις νά ἐπιστρέψουν στήν μία καί μοναδική ἀλήθεια τῆς πίστεως.

Ἡ Ἐκκλησία ἀπεχθάνεται τήν αἵρεση, ἀλλά δέν μισεῖ τόν ἄνθρωπο πού τήν κηρύσσει. Τόν θεωρεῖ ἀσθενῆ καί ἐπιθυμεῖ τήν θεραπεία του. Συνεπῶς τόν ἀγαπᾷ. Πῶς; Λέγοντας τήν ἀλήθεια. Ἀπομονώνοντάς τον ὥστε νά μή μολύνει καί τά ὑγιῆ μέλη της. Ὅπως οἱ ἱατροί ἀπομονώνουν τοὺς πάσχοντες ἀπό μεταδοτικές ἀσθένειες, γιά νά προστατεύσουν ἀπό τήν μόλυνση τοὺς ὑγιεῖς. Ναί ἀγαπητοί ἀδελφοί! Ἀγαπᾷς πραγματικά ἕναν ἀσθενῆ ὅταν τοῦ ἀποκαλύπτεις τήν ἀσθένεια του καί τοῦ ὑποδεικνύεις τόν τρόπο θεραπείας της. Τότε ἔχει ἐλπίδες νά συνειδητοποιήσει τήν ἀσθένειά του καί νά θεραπευτεῖ. Αὐτή εἶναι ἡ ὀρθή ἀντιμετώπιση τῶν αἵρετικῶν. Ὅχι αὐτή πού οἱ μεγάλосχημοι Οἰκουμενιστές πατριάρχες κι ἀρχιεπίσκοποι πράττουν. Ὡστε ὄχι μόνο τοὺς πνευματικά ἀσθενεῖς, (δηλαδή τοὺς αἵρετικούς) νά θεραπεύουν, ἀλλά νά μολύνονται καί οἱ ἴδιοι ἀπό τήν αἵρεση, ἀλλά κι ὅσοι ἐν γνώσει καί περισσότερο ἐν ἀγνοίᾳ τους ἀκολουθοῦν.

Ἡ Ὁρθοδοξία σήμερα πωλεῖται ἔναντι πινακίου φακῆς στά παζάρια τοῦ Βατικανοῦ. Τά δέ παζαρέματα τά ὀνομάζουν διαλόγους τῆς ἀγάπης. Διάλογοι ἀτέρμονοι. Χωρίς κανένα οὐσιαστικό ἀποτέλεσμα, πού σκοπό ἔχουν τήν λεγόμενη ἔνωση μέ τοὺς Λατίνους, παραμερίζοντας τίς δογματικές διαφορές, τίς ὁποῖες θά τίς ὑποβιβάσουν σέ ἔθιμα τῶν ἐκκλησιῶν. Μιά ἔνωση πού μυστικά ἤδη ἔχει γίνει τό 1965, μετά τήν ἄρση τῆς ἀκοινωνησίας μεταξύ οἰκουμενιστῶν καί Λατίνων, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται πυρετωδῶς γιά νά ἐπιτύχουν τήν ὁρατή ἐνότητα τῶν ἐκκλησιῶν τους, ὅπως πρόσφατα ἕνας καρδινάλιος ὁμολόγησε.

Ἀξίζει ἐδῶ νά θυμηθοῦμε τί μᾶς συμβουλεύει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τό στόμα τοῦ Χριστοῦ, γιά τοὺς διαλόγους μέ αἵρετικούς: «*Αἵρετικόν ἄνθρωπον μετά μία καί δευτέραν νουθεσίαν, παραιτοῦ*» (Τιτ. Γ', 10). Δηλαδή: «*Αἵρετικόν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπό πρώτη καί*

δευτέρα συμβουλή μένει μέ πείσμα στήν πλάνη του, παράτησέ τον καί μή συζητεῖς πλέον μαζί του. Γνωρίζοντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἔχει παρεκκλίνει ἀπό τήν ἀλήθεια καί ἔχει πάθει διαστροφή καί ἁμαρτάνει, ἐλεγχόμενος καί καταδικαζόμενος ἀπό τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του».

Βεβαίως στόν χώρο τῆς λεγόμενης ἐπισήμου ὀρθοδοξίας, ὑπάρχουν καί ἐκεῖνοι πού καταδικάζουν τόν οἰκουμενισμό ὡς αἵρεση καί παναίρεση, ὡς θανάσιμη ἀπειλή γιά τήν ὀρθοδοξία, ὡς νέα βαβυλώνια αἰχμαλωσία. Ἀντιδρῶν μέ μαχητικά κείμενα στόν τύπο, μέ συνέδρια καί ἄλλες σχετικές ἐκδηλώσεις. Ὁμολογοῦν ὅτι οἱ ἐκκλησιαστικοί τους ἡγήτορες ὁδηγοῦνται ἀπό τήν μία πνευματική πτώση στήν ἄλλη. Ἀλλά στήν οὐσία παραμένουν ἐγκλωβισμένοι στόν Οἰκουμενισμό, διατηρώντας τήν ἐκκλησιαστική κοινωνία μέ τοὺς Οἰκουμενιστές ἐκκλησιαστικούς προϊσταμένους τους. Παράδειγμα: Ὁ νεοημερολογίτης Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ μέ ἐπιστολή του πού δημοσίευσε ὁ Ὁρθόδοξος Τύπος πρὸς τιμὴν του, στηλίτευσε τίς αἵρετικές δοξασίες τοῦ Παπισμοῦ. Ὅμως ἡ ἀντίδραση ἔγινε χαρτοπόλεμος. Διέκοψε αὐτό πού μέ μία λέξη λέγεται «μνημόσυνο»; Ἀποτοιχίσθηκε ἀπό τοὺς ἐκκλησιαστικούς προϊστάμενους του; Διστάζει ὁ κ. Σεραφεῖμ καί οἱ λοιποὶ συντηρητικοὶ νεοημερολογίτες π.χ. Μεταλινός, Ζήσης κ.ἄ. ὅμοιοί τους νά διακόψουν τό μνημόσυνο τῶν κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν αἵρετικῶν ἐπισκόπων, φοβούμενοι, ὅπως λέγουν, μήπως διαπράξουν σχίσμα καί διαιρέσουν τήν Ἐκκλησία.

Ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀδιαίρετη. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὅταν διέκοπταν τήν κοινωνία μέ τοὺς αἵρετικούς πατριάρχες ἢ ἐπισκόπους δέν διαιροῦσαν τήν Ἐκκλησία. Δέν ἔκαναν σχίσμα. Ἀλλά, ἀπεναντίας διαφύλατταν ἔτσι τήν ὀρθή πίστη ἀπό τήν νοθεία τῶν αἵρετικῶν διδασκαλιῶν. Ἡ Ἐκκλησία δέν βρίσκεται ἐκεῖ ὅπου εἶναι τά πατριαρχεῖα, οἱ ἐπίσημοι θρόνοι. Αὐτοὺς πού ἀναγνωρίζει ἡ κοσμικὴ ἐξουσία. Ἀλλά ἐκεῖ ὅπου διαφυλάττεται χωρὶς παραχαράξεις, ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως. Δέν σχίζει τήν Ἐκκλησία αὐτός πού παραμένει στήν ἀλήθεια τῆς πίστεως, ἀλλά αὐτός πού παρεκκλίνει ἀπ' αὐτήν καί τήν νοθεύει μέ τήν αἵρεση. Αὐτός ναί, καί σχίσμα διαπράττει καί τόν ἑαυτό του ἀποβάλλει ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

(συνεχίζεται)

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΒΙΟ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ Π. ΧΡΗΣΤΟΥ ΓΚΙΟΚΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους)

Ἡ γωνία, στενοχώρια καὶ πεζοπορία, γιατί δέν ὑπῆρχαν τὰ μεταφορικά μέσα τότε. Τελικά ἔμαθε ὅτι βρισκόταν στό Καπαρέλι στά κρατητήρια καὶ πῆγε καὶ τόν βρῆκε. Ὁ π. Χρῆστος τῆς εἶπε: «πῆγαινε στό χωριό καὶ μάζεψε τὰ παιδιὰ μας γιατί εἶναι μόνα τους καὶ αὐριο νά ἔρθεις στήν Θήβα γιατί θά μέ πᾶνε στά δικαστήρια, θέλουν νά μέ δικάσουν». Τί νά κάνει ἡ παπαδιά, τήν ἄλλη μέρα ἔτρεξε νά βρεῖ φίλους, γνωστούς καὶ συγγενεῖς γιά νά συμπαρασταθοῦν στόν π. Χρῆστο.

Κοντά στά ἀρχαῖα στό Λεοντάρι, ἦταν μιά μεγάλη αἴθουσα ὅπου ἔγινε τό πρῶτο Μονομελές Δικαστήριο καὶ ἀφοῦ τόν κάθησαν στό скаμνί, εἶχε ἀρχίσει νά βραδυάζει κιόλας καὶ ἄρχισε ὁ εἰσαγγελέας τίς κατηγορίες, οἱ ὁποῖες ἦταν ἀντιποίηση ἀρχῆς καὶ στολῆς. Ὁ εἰσαγγελέας ἔλεγε: «αὐτοί οἱ ἐλεεινοί οἱ ἐπαναστάτες, πού μολύνουν τὰ ράσα καὶ τὰ φοροῦν μόνοι τους καὶ κάνουν τόν παπᾶ», μέχρι πού ἄφρισε ἀπό τό κακό του καὶ ἔκανε σάν δαμονισμένος, ὅπως ἡ Πρεσβυτέρα ἀργότερα περιέγραψε.

Ἡ παπαδιά πῆγε κοντά στόν π. Χρῆστο καὶ ἄρχισε ὁ κόσμος πού ἦταν στήν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου νά τούς σπρώχνει γιά νά τούς λυντσάρει, νά τούς φτύνει, νά τούς βρίζει χυδαῖα καὶ νά τούς κοροϊδεύει σάν νά ἦταν ἐγκληματίες.

Τότε ἡ παπαδιά εἶδε καὶ ἄκουσε τόσες καὶ τέτοιες κατηγορίες, πού εἶπε μέσα της: «Παναγία μου, θά τόν δικάσουν καὶ τί θά γίνω ἐγώ μέ πέντε μικρά παιδιὰ»; Καὶ τῆς ἦρθε στό νοῦ της ἐκεῖνη τήν στιγμή ἡ Ἁγία Ἰουστίνη πού ἔδιωχνε τούς πειρασμούς καὶ σήκωσε τό βλέμμα της καὶ τὰ δύο της χέρια ψηλά στόν Νυμφίο πού ἦταν πάνω ἀπό τό κεφάλι τοῦ δικαστῆ καὶ φώναζε τόσο δυνατά, πού ἀκούστηκε ἡ φωνή

της σ' ὅλη τήν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅπως Ἐσένα, "ἄρον ἄρον σταύρωσον αὐτόν", ἔτσι καὶ ἐσένα, "ἄρον ἄρον δίκασον αὐτόν" καὶ ἔδειξε τόν π. Χρῆστο. Τί κακό ἔπραξε καὶ τόν δικάζετε; Καὶ ἀπό πεντακόσιους ἀνθρώπους καὶ πλέον, πού εἶχαν μαζευτεῖ ἐκεῖ στό δικαστήριο, ἔγινε μιά σιγή ἔπειτα ἀπό αὐτά πού εἶπε ἡ παπαδιά, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε τήν προσευχή της συνέχεια καὶ ἔστειλαν ἓνα χωροφύλακα νά τήν σταματήσει. Ἐκεῖνη τότε σήκωσε τό κομποσχοῖνι της ψηλά καὶ εἶπε: «Ἐγώ τόν Κύριό μου παρακαλῶ». Τότε παρουσιάστηκαν τρεῖς ἀπό τούς καλύτερους δικηγόρους τῆς Θήβας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἓνας λεγόταν Βουρδουμπάς καὶ ἄρχισαν τήν ὑπεράσπιση τοῦ π. Χρήστου, χωρίς νά τούς ἔχει καλέσει κανεῖς. Στίς πρῶτες θέσεις τοῦ Δικαστηρίου κάθονταν ἐπτά παπάδες μέ τό νέο ἡμερολόγιο, οἱ μνητές δηλαδή. Μεταξύ τους χαίρονταν μέ τίς κατηγορίες πού ἀκούγονταν καὶ σιγοψιθύριζαν καὶ εἰρωνεύονταν καὶ ἔλεγαν: «νά δεῖς τώρα τὰ γένια καὶ τὰ ράσα ποῦ θά πᾶνε, θά τόν ξυρίσουν καὶ θά τόν ἐξευτελίσουν καὶ θά τοῦ πετάξουν τὰ ράσα, ἐδῶ στήν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου». Καὶ ὅταν ἄρχισαν οἱ δικηγόροι νά ἀγορεύουν, ἀληθῶς ἦλθε ἡ θεία χάρις τοῦ Θεοῦ (ἡ κατηγορία ἦταν ἀντιποίηση ἀρχῆς καὶ στολῆς κ.λ.π.) εἶπαν: Αὐτός ὁ Ζαπηνός πού τόν καθήσατε στό скаμνί δέν μοιάζει οὔτε γιά ἐπαναστάτης, οὔτε ἄρπαγας οὔτε γιά ψεύτης, ἀλλά εἶναι πρᾶος, ἀγαθός, ταπεινός καὶ μοιάζει σάν τούς παλιούς καλούς παπάδες. Ἰδοὺ οἱ συνάδελφοι παπάδες, πού λένε ἀγάπα τόν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. Γιά φαντάσου, δέν ντρεπόσαστε πού μαζευτήκατε σάν γλάροι νά τόν κατασπαράξετε; ντροπή σας νά φορᾶτε τό τιμημένο ράσο.

Ἔχουμε τό δικαίωμα νά ζητήσουμε ἀνώτερο δικαστήριο διμελές καί τριμελές. Τελείωσε ἡ συνεδρίαση, ἔφυγε ὁ κόσμος, ἔφυγαν καί οἱ δικηγόροι καί ἐκεῖ πού ἐτοιμάζονταν νά φύγουν ὁ π. Χρῆστος μέ τήν παπαδιά γιά νά πᾶνε στά παιδιᾶ τους, ἔφεραν στό μοίραρχο ἓνα σημείωμα καί παίρνει τόν παπᾶ καί τόν κλείνει τήν νύχτα στή φυλακή, γιά νά τόν στείλουν τήν ἐπόμενη, ἔξορία στήν Κρήτη.

Τρέχα λέει στήν παπαδιά, πήγαινε πίσω στήν πόλη, στά καφενεῖα, τίς πλατεῖες καί πές ὅ,τι εἶδες παντοῦ. Τρέχει λοιπόν ἡ παπαδιά καί γιά πέντε λεπτά ἔφτασε καί εἶπε στόν κόσμο τά τρέχοντα γεγονότα. Τρέχουν ὅλοι, μαζί τους καί ὁ δήμαρχος Κτιστάκης καί λέει τοῦ μοιράρχου «σέ διατάσσω νά ἀνοίξεις ἀμέσως τήν πόρτα τῆς φυλακῆς καί βγάλε ἔξω τόν παπᾶ ἢ ἐτοίμασε τά μπαούλα σου, γιατί σέ στέλνω στήν Μακεδονία αὐτή τήν ὥρα».

Ἄνοιξε λοιπόν καί τόν ἐλευθέρωσε καί ἔφτασαν ξημερώματα πεζῇ στά παιδιᾶ τους στό χωριό, πού γιά ἓνα 24ωρο καί περισσότερο ἦταν ταλαιπωρημένοι, νηστικοί καί στενοχωρημένοι.

Ἀρχισαν πάλι τό διμελές δικαστήριο καί δεύτερο καί τρίτο μέσα στήν πόλη τῶν Θηβῶν καί ἀφοῦ δέν δικάστηκε τήν πρώτη φορά τόν ἀθώωσαν, τήν δεύτερη τό ἴδιο, τήν τρίτη ἐπίσης. Οἱ μηνυτές εἶχαν σκάσει γιατί δέν δικαζόταν καί τόν ἀθώωναν.

Μετά ἔγιναν ἄλλες μηνύσεις ἀπό Ἀρχιμανδρίτη τῶν Θηβῶν. Τούς παρακινοῦσε κάποιος παπᾶς μέ τό νέο νά τοῦ κάνουν μηνύσεις, πού ἦταν ἀπό τόν Ἅγιο Θωμᾶ Βοιωτίας (Λιάτανη), Σωτήριος Ἀνυφαντῆς ὀνομαζόταν, ἐπειδὴ ἦταν διορισμένος μέ τό νέο ἡμερολόγιο στό ἴδιο χωριό, τά Μπάλτσα (Μελισσοχώρι) καί γύρισε ὅλο τό χωριό μέ τό παλιό ἡμερολόγιο.

Λύσσαξε λοιπόν καί παρακινοῦσε ὅλους τούς παπάδες Θηβῶν καί περιχώρων νά τοῦ

κάνουν συνέχεια μηνύσεις, νά μὴν τόν ἀφήνουν σέ ἡσυχία.

Ἐγινε καί πέμπτο καί ἕκτο καί ἑβδομο καί ὄγδοο δικαστήριο καί ὅταν βρισκόταν μάρτυρας ὑπερασπίσεως, τοῦ ἔστηναν καρτέρι ἔξω ἀπό τό δικαστήριο οἱ ὁπαδοί τοῦ Ἀνυφαντῆ γιά νά μὴν καταθέσει καί ὁ μάρτυρας ἔφευγε ἀπό τό δικαστήριο.

Ὅταν τό εἶπαν στήν παπαδιά ὅτι ὁ μάρτυρας ἔφυγε, ἔτρεξε στόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Καλοχτένη πού ἦταν κοντά στό δικαστήριο καί προσευχήθηκε μέ δάκρυα στά μάτια καί μέ μεγάλη ταραχή πῆγε μπροστά στήν εἰκόνα τῆς

Παναγιᾶς καί τῆς εἶπε· «Παναγιᾶ μου μὴν μᾶς ἐγκαταλείπεις» καί ὦ τοῦ θαύματος, ἓνας χριστιανός μόλις βγῆκε ἡ παπαδιά ἀπό τήν ἐκκλησία τῆς φωνάζει καί τῆς λέει· «παπαδιά μὴν κλαῖς ἔρχομαι ἐγώ ὁ Μπουταχάς ἀπό τό Ταχύ Θηβῶν γιά μάρτυρας». Καί ὅταν συναντήθηκε ἔξω ἀπό τόν δικαστήριο μέ τόν προηγούμενο μάρτυρα ὁ Μπουταχάς τόν ἔφτυσε. Μπῆκε λοιπόν στήν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου καί μίλησε τόσο σταθερά καί θαρραλέα καί μέ μανία, γιατί ἔβλεπε τήν ἀδικία ἀπέναντι στόν π. Χρῆστο πού τόν κα-

τηγοροῦσαν ἄδικα καί εἶπε ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶναι κανονικός καί χειροτονημένος ἱερέας καί δέν ἔχει βάλει τά ράσα μόνος του ὅπως τόν κατηγοροῦν αὐτοί οἱ ψεῦτες ἐδῶ μέσα καί ἔδειξε τοὺς παπάδες μέ τό νέο ἡμερολόγιο, πού κάθονταν στήν πρώτη σειρὰ σάν μηνυτές.

Εἶναι ντροπή σας νά κατηγορεῖτε ἓναν κανονικό καί εὐσεβῆ ἱερέα τους εἶπε καί ὅλοι τόν πίστεψαν μέσα στό δικαστήριο γιά ὄγδοη φορά καί ἀποφάσισαν ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος καί χωρίς νά πληρώσουν οὔτε μιὰ δραχμὴ πρόστιμο, παρὰ μόνο ἡ στενοχώρια καί ἡ ψυχικὴ ὀδύνη καί ἀπό τότε τοὺς δυνάμωσε ἡ πίστη ἔτι περισσότερο.

(συνεχίζεται)

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Λόγος Δ΄

τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ

(Migne, P.G., τόμος LXIII, σελ. 596 - 601)

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους)

10. Ὡς συνηθίσωμεν λοιπόν τοὺς ἑαυτοὺς μας νά τρώγωμεν τόσον μόνον, ὅσον εἶναι ἀναγκαῖον διὰ νά διατηρηθῶμεν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὅχι νά σκάζωμεν καὶ νά βαραίνωμεν τό στομάχι μας. Διότι δέν ἐγεννήθημεν καὶ δέν ζῶμεν διὰ νά τρώγωμεν καὶ νά πίνωμεν, ἀλλὰ τρώγομεν διὰ νά ζῶμεν. Ἡ ζωὴ δηλαδή δέν ἐγένετο διὰ τό φαγητόν, ἀλλὰ τό φαγητόν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς. Ἡ ζωὴ δηλαδή εἶναι σύμμετρος πρὸς τὴν ἀνάγκην καὶ ὅχι πρὸς τὴν ἡδονήν. Ἀφοῦ λοιπόν ἀπομακρύνωμεν, ὅ,τι εἶναι περιττόν διὰ τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἅς ἀποδεχθῶμεν μόνον τό ἀναγκαῖον.

11. Διότι τί ἡμπορεῖ νά γίνῃ ἀγιώτερον ἀπὸ τὴν τράπεζαν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔχει μέν ἀποκλεισθῇ ἡ μέθη καὶ ἡ λαυμαργία καὶ κάθε ἄσωτία, ἐπικρατεῖ δέ ἀντὶ αὐτῶν μία θαυμαστή ἄμιλλα περὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ; Καὶ προσέχει μέν ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα διὰ νά μὴ πέσῃ εἰς τό βάραθρον τῆς ἐπιπορείας· προσέχει ὅμως καὶ ἡ γυναῖκα τόν ἄνδρα, καὶ διὰ τόν παραβάτην προβλέπεται μεγάλη ποινή. Δέν ἐπιτρέπεται δέ ὁ οἰκοδεσπότης οὔτε ὅταν ἐλέγχεται ὑπὸ τῶν δούλων του, ἀλλὰ οὔτε καὶ ὅταν διορθῶνῃ τοὺς δούλους του διὰ τὰ σφάλματά των. Δέν θά διέπραττε κανεὶς ἁμαρτίαν, ἐάν τὴν τοιαύτην οἰκίαν τὴν ὠνόμαζεν ἐκκλησίαν. Διότι ὅπου ὑπάρχει τόση σωφροσύνη, ὥστε καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀπολαύσεως νά καταβάλλεται φροντίς διὰ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλοι οἱ παρόντες συναγωνίζονται καὶ προσπαθοῦν δι' αὐτό, εἶναι φανερόν ὅτι ὅλη μέν ἡ πονηρὰ δύναμις τῶν δαιμόνων ἔχει ἐκδιωχθῇ, εὐρίσκε-

ται δέ παρὼν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν ὁ Χριστὸς διὰ τό καλόν συναγωνισμόν τῶν δούλων του.

12. Ἀλλὰ ἡ ἡδονὴ τῆς κακίας εἶναι πολλή, λέγουν, ἐνῶ μέ τὴν ἀρετὴν εἶναι συνδεδεμένος πολὺς κόπος καὶ πολὺ ἰδρώς. Καὶ ποία χάρις θά σοῦ ὠφείλετο τότε, καὶ ποίαν ἀνταμοιβὴν θά ἐλάμβανες, ἐάν τό πρᾶγμα δέν ἦτο δύσκολον καὶ κουραστικόν; Ἐγὼ δηλαδή γνωρίζω πολλοὺς, οἱ ὅποιοι ἐκ φύσεως μισοῦν νά ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν μέ γυναῖκα. Αὐτοὺς λοιπόν θά τοὺς ὀνομάσωμεν σῶφρονες ἢ θά τοὺς στεφανώσωμεν; Καθόλου. Διότι σωφροσύνη σημαίνει ἐγκράτεια καὶ νίκη κατὰ τῶν ἡδονῶν, ἀφοῦ πολεμήσωμεν ἐναντίον των. Πολλὰς φορὰς δηλαδή κυριεύουν τὸν νοῦν μας κύματα διαφόρων παθῶν, ἀγριώτερα ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα προξενοῦν μεγάλην ταραχὴν εἰς τὴν ψυχὴν μας. Ἀλλ' ὁ μὲν ῥάθυμος καὶ ἀμελής, ὅταν ἀρχίσῃ ἡ τρικυμία, ἀμέσως θορυβεῖται, ταράσσεται, κλονίζεται, περιμένει νά ὑποστῇ ναυάγιον ἢ ψυχὴ του καὶ νά βυθισθῇ κάτω ἀπὸ τὰ κύματα. Ἐνῶ ὁ γενναῖος καὶ δραστήριος, ἀφοῦ θέσῃ τὸν λογισμόν του κυβερνήτην τῶν παθῶν, ὅπως ὁ πλοίαρχος κάθετα κατὰ τὴν ὥραν τῆς τρικυμίας εἰς τό τιμόνι, δέν σταματᾷ νά κἀνῃ ὅ,τι ἡμπορεῖ μέχρις ὅτου ὁδηγήσῃ τό σκάφος εἰς τό ἀσφαλὲς λιμάνι τῆς φιλοσοφίας.

13. Ὡς μὴ ἀποχαυνώνωμε λοιπόν τὴν δύναμίν μας καὶ ἅς μὴ κόπῃωμεν τὰ νεῦρα μας μέ τὰς συναναστροφὰς τῶν γυναικῶν. Διότι κατ' αὐτόν τόν τρόπον εἰσέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν μας πολλή καὶ ἀπερίγραπτος κακία. Τί σημασία ἔχει ἂν δέν τό ἀντιλαμβανώμεθα, μεθυσμένοι

από την φιλίαν των; Ἐκεῖνο δέ, τό ὅποῖον εἶναι φοβερώτερον ἀπό ὅλα, εἶναι ὅτι οὔτε γνωρίζομεν πῶς χάνομεν τήν δύναμίν μας, καί ὅτι γινόμεθα μαλακώτεροι ἀπό τόν κηρόν.

14. Ὅπως δηλαδή ἐάν συλλάβῃ κανεῖς ἕνα ἰσχυρόν καί ἄγριον λέοντα, καί ἀφοῦ τοῦ κουρεύσῃ τήν χαίτην, τοῦ ἀφαιρέσῃ τοὺς ὀδόντας καί τοῦ κόψῃ τοὺς ὄνυχας, τόν κάνει ἄσχημον καί καταγέλαστον, ὥστε καί παιδιὰ ἀκόμη νά ἡμποροῦν νά τόν καταλάβουν, αὐτόν ὁ ὁποῖος πρωτύτερα ἦτο φοβερός καί μέ μόνην τήν φωνήν του ἔκανε τά πάντα νά τρέμουν, ἔτσι καί αἱ γυναῖκες, ὅταν ὑποτάξουν κάποιον εἰς τήν ἐξουσίαν των, τόν καθιστοῦν εὐκολοκυρίετον ἀπό τόν διάβολον, περισσότερο ἀπρόσεκτον, ζωηρότερον, ἀδιάντροπον, ἀνόητον, ὀξύθυμον, θρασύν, ἐνοχλητικόν, ταπεινόν, ἀπότομον, ἀνελεύθερον, δουλοπρεπή, αὐθάδη, φλύαρον, καί μέ μιάν λέξιν ὅλα τά γυναικεῖα ἐλαττώματα, τά ὅποια ἔχουν αὐταί, τά ἀποτυπώνουν εἰς τήν ψυχὴν του.

15. Εἶναι λοιπόν ἀδύνατον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διαρκῶς εὐρίσκεται μαζί μέ γυναῖκες μέ τόσῃν συμπάθειαν καί μεγαλώνει μέ τήν συναναστροφὴν των, νά μή γίνῃ ἀγύρτης καί ἀργόσχολος καί μηδαμινός. Καί ἂν λέγῃ κάτι, ὅλα θά εἶναι λόγια τῶν ἀργαλειῶν καί τῶν μαλλιών, ἐπειδὴ ἡ γλῶσσα του θά ἔχη μολυνθῇ ἀπό τό εἶδος τῶν γυναικείων λόγων. Καί ἂν κάμῃ κάτι, τό κάνει μέ πολλή δουλοπρέπειαν, ἐπειδὴ εὐρίσκεται μακρὰν ἀπό τήν ἐλευθερίαν, ἡ ὁποία ἀρμόζει εἰς τοὺς Χριστιανούς, καί διὰ κανένα σπουδαῖον κατόρθωμα δέν εἶναι χρήσιμος.

16. Ἐάν λοιπόν θέλῃς νά μᾶς δείξῃς ὅτι δέν σοῦ ἀρέσει νά λέγῃς λόγους αἰσχροῦς, τότε νά

μή ἀνέχεσαι οὔτε νά τοὺς ἀκούῃς. Διότι πότε θά ἡμπορέσῃς νά χύσῃς τοὺς ἰδρώτας πού ἀπαιτεῖ ἡ σωφροσύνη, ὅταν σιγά-σιγά διαρκῶς πίπτῃς ἀπό τά γέλια εἰς τοὺς αἰσχροῦς αὐτοὺς λόγους; Διότι ὁ καθένας ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ του νά γίνῃ καθαρά ἀπό ὅλα αὐτά, σεμνὴ καί φρόνιμος. Καί ἅς μή μοῦ εἴπῃ κανεῖς ὅτι δέν ἡμπορῶ νά σωθῶ, ἐάν δέν ἀπαρνηθῶ τήν γυναῖκα, ἐάν δέν ἀπαρνηθῶ τά παιδιὰ, ἐάν δέν ἀπαρνηθῶ τά πάντα. Μήπως δηλαδή εἶναι ἐμπόδιον ὁ γάμος; Ἡ γυνὴ σοῦ ἐδόθη βοηθός ἀπό τόν Θεόν. Μήπως εἶναι δόλιος ἐχθρός ὁ γάμος; Δέν εἶναι κακός ὁ γάμος, κακόν εἶναι ἡ πορνεία, Ἐγὼ μέ ἰδικόν μου κίνδυνον σοῦ ἐγγυῶμαι τήν σωτηρίαν.

17. Ἐάν δέ ἡ γυναῖκα σου εἶναι φαύλη, μή εὐρίσκῃς πρόφασιν εἰς αὐτό. Διότι καί ἡ γυναῖκα τοῦ Ἰώβ ἦτο φαύλη καί τόν συνεβούλευε νά βλασφημῇ. Αὕτη λοιπόν, ἔσεισε τόν πύργον; ἔτσάκισε τόν ἀδάμαντα; ἐνίκησε τόν βράχον; Καθόλου· ἐκεῖνη ἐκτύπησεν ἐπάνω του καί ὁ πύργος ἔγινε στερεώτερος. Ὁ καρπὸς ἐμαξεύθηκε, ἀλλὰ τό δένδρον δέν ἐκουνήθηκε. Τά φύλλα ἔπεσαν, ἀλλὰ ἡ ρίζα ἔμεινεν ἀσάλευτος. Ὅπως λοιπόν ἕνας κυβερνήτης, ὁ ὁποῖος θά ναυαγῇ μέσα εἰς τό λιμάνι, δέν εἶναι δυνατόν νά εὕρῃ καμμίαν δικαιολογίαν, ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος, μετὰ τήν ἀσφάλειαν, τήν ὁποῖαν παρέχει ὁ γάμος, ὅταν ὑπονομεύῃ τοὺς γάμους τῶν ἄλλων, ἢ ὅταν βλέπῃ μέ πονηρίαν ὅποιαν δήποτε γυναῖκα, δέν εἶναι δυνατόν νά εὕρῃ καμμίαν δικαιολογίαν, οὔτε ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ οὔτε ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων, ἔστω καί ἂν χιλίας φορὰς προβάλῃ ὡς δικαιολογίαν τήν ἀδυναμίαν τῆς φύσεως.

18. Διότι ποία ἀπόλαυσις ἡμπορεῖ νά

προέλθη από τοιαύτην επιθυμίαν, όταν συγχρόνως ὑπάρχη φόβος καὶ ἀγωνία καὶ κίνδυνος καὶ φόβος δικαστηρίων καὶ εὐθυνῶν, όταν συνυπολογίζεται καὶ ὁ θυμὸς τοῦ δικαστοῦ καὶ ξίφος καὶ δῆμιος καὶ καταστροφή καὶ ἀρπαγή; Ἐκεῖνος δηλαδή ὁ ὁποῖος εἶναι τέτοιος, ὑποπτεύεται καὶ ὑποβλέπει καὶ τὰς σκιάς καὶ τοὺς τοίχους καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους, ὡσάν νά ἔχουν φωνήν, καὶ ὅλα τὰ τρέμει καὶ τὰ φοβᾶται, καὶ καταβασανίζει τὴν ψυχὴν του μέ τὴν ἀγωνίαν, ὅτι εἶναι δυνατόν νά τοῦ συμβοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ κακά.

19. Ὡστε ὁ γάμος δέν εἶναι ἐμπόδιον τῆς σωφροσύνης, ἀλλὰ μᾶλλον ἀσφάλεια αὐτῆς. Διότι ἡ παρθενία εἶναι τόσον δύσκολον πρᾶγμα, καὶ τόσον μέγαν κόπον ἀπαιτεῖ, ὥστε καὶ ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διὰ νά κάμῃ ἀγγέλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ νά μεταφέρῃ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν τὴν οὐράνιον πολιτείαν, δέν ἐνόμισεν ὅτι ἡμποροῦσε νά παραγγεῖλῃ τό πρᾶγμα αὐτό καὶ νά τό ἐπιβάλῃ ὡς νόμον.

20. Ἐνομοθέτησε μὲν ὁ Χριστός νά θυσιάσωμεν τὴν ζωὴν μας δι' αὐτόν - καὶ τί ἡμπορεῖ νά γίνῃ βαρύτερον ἀπὸ αὐτό; - καὶ διαρκῶς νά σταυρωνώμεθα, καὶ νά συγχωροῦμεν τοὺς ἐχθρούς μας. Δέν ὥρισεν ὅμως νόμον νά μένωμεν παρθένοι, ἀλλὰ ἄφησε τό πρᾶγμα εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐκλογὴν τοῦ καθενός, λέγων· «Ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρήτω» (Ματθ. ιθ' 12). Ἐκεῖνος πού ἡμπορεῖ νά προχωρήσῃ, ἅς προχωρήσῃ. Διότι τό βάρος τοῦ πράγματος αὐτοῦ εἶναι τεράστιον καὶ ἡ περιοχὴ αὐτῆς τῆς ἀρετῆς εἶναι κρυμμένη ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἄλλων. Καὶ αὐτό τό φανερώνουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν πολλά εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην.

21. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνος ὁ μέγας Μωϋσῆς, τό κεφάλαιον τῶν Προφητῶν, ὁ γνήσιος φίλος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τόσῃν παρρησίᾳ εἶχε πρὸς τὸν Θεόν, ὥστε κατώρθωσε νά σώσῃ ἀπὸ τὴν θεϊκὴν ὀργὴν ἑξακοσίας χιλιάδας καταδικασμένων, ὁ ὁποῖος τὴν μὲν θάλασσαν διέταξε καὶ τό πέλαγος ἐχώρισε, καὶ βράχους ἔσχισε καὶ τὸν ἀέρα μετέβαλε, ὁ ὁποῖος τό ὕδωρ τοῦ Νεῖλου μετέβαλεν εἰς αἷμα καὶ ὅλην τὴν κτίσιν ἥλλαξε, καὶ ἀπειρα ἄλλα θαύματα ἐξετέλεσε καὶ πολλά κατορθώματα ἀρετῆς ἐπραγματοποίησεν, ὅμως τοὺς ἀγῶνας πού ἀπαιτεῖ ἡ πραγματοποίησις τῆς παρθενίας δέν ἡδυνήθη νά τοὺς ἀντιμετωπίσῃ, ἀλλ' ἡσθάνθη

τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου καὶ τῆς ἀσφαλείας, τὴν ὁποῖαν παρέχει ὁ γάμος. Δέν ἐτόλμησε νά ἀνοιχθῇ εἰς τό πέλαγος τῆς παρθενίας, ἐπειδὴ ἐφοβήθηκε τὰ κύματα πού προέρχονται ἐκ τοῦ πελάγους αὐτοῦ.

22. Καὶ ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ, ὁ θύτης τοῦ υἱοῦ του, τό μὲν βασανιστικώτατον πάθος τῆς φύσεως (τὴν πατρικὴν ἀγάπην) κατώρθωσε νά νικήσῃ, καὶ τὸν υἱόν του ἡδυνήθη νά προσφέρῃ, τὸν υἱόν του τὸν Ἰσαάκ, εἰς τό ἄνθος τῆς ἡλικίας του, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητός του, τὸν μονογενή, τὸν γνήσιον, τὸν ὁποῖον τοῦ ἔδωσεν ὁ Θεός παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα, καὶ ἄντεξε νά τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τό ὄρος, καὶ ἤρπασε τὴν μάχαιραν καὶ τὴν κατέβασεν πρὸς τὸν λαϊμόν τοῦ παιδιοῦ του (Γεν. κβ' 1-10) καὶ αἱμάτωσεν. Ὅμως αὐτός, ὁ ὁποῖος τόσον μέγαν καὶ τόσον τεράστιον κατόρθωμα ἐπραγματοποίησεν, ἐξελθὼν ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς φύσεως, δέν ἐτόλμησε νά ἀποδυθῇ εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποῖους ἀπαιτεῖ ἡ παρθενία, ἀλλ' ἐφοβήθη καὶ αὐτός τὰ ἐμπόδια πού ἔχει, καὶ ἐπεξήτησε τὴν παρηγορίαν τοῦ γάμου.

23. Καὶ ὁ δίκαιος Ἰώβ, ὁ ὁποῖος συνέτριψε τό πρόσωπον τοῦ διαβόλου, κτυπώμενος καὶ ὄχι κτυπῶν, ὁ ὁποῖος ὑπέμεινε κάθε εἶδος πειρασμοῦ, καὶ μάλιστα μέ μεγάλην ὑπερβολήν, διότι ὅλα ὅσα θεωροῦνται καὶ εἶναι πράγματι συμφοραί, ὅλα ἔπεσαν ἐπάνω εἰς ἓνα σῶμα καὶ μίαν ψυχὴν, τὴν ψυχὴν τοῦ Ἰώβ. Ὁ τόσον μέγαν ὅμως καὶ τόσον σπουδαῖος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κατενίκησε τόσας ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, οὔτε αὐτός δέν ἐτόλμησε νά ἀναλάβῃ αὐτόν τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ γυναῖκα ἀπῆλause καὶ ἔγινε πατήρ τόσων τέκνων. Πουθενά δηλαδή δέν ἐνομοθέτησεν τὴν ἀγαμίαν ὁ Θεός ὃ πρέπει δόξα καὶ τιμὴ καὶ προσκύνησις, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

[«Ἐκλογαὶ καὶ Ἀπανθίσματα Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου», ἐκδ. «Μεγάλου Συναξαριστοῦ» (Ἀβύδου 68, 157 71 Ζωγράφου, τηλ. 210-7707350), σελ. 61-67]

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ίδού βαδίζω πρὸς Θεία Κοινωνίαν

Κατόπιν παρακλήσεως πολλῶν εὐσεβῶν πιστῶν καὶ μάλιστα κληρικῶν, εἰς τὴν στήλην τῶν λειτουργικῶν θεμάτων θα ἐγκαινιάσωμεν τὴν δημοσίευσιν μονοσελίδων πρακτικῶν ζητημάτων περὶ τῆς θείας λατρείας, τὰ ὁποῖα φωτοτυπούμενα θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἀποτελέσουν εὐχρηστα φυλλάδια πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν πιστῶν.

Ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων προβλημάτων εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποτελεῖ ἡ ορθή γνῶσις τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰ ἄχραντα μυστήρια. Αἱ Ἐκκλησίαι μας εἶναι ἀνοικταὶ πρὸς ὅλους. Ὅσοι θεωροῦν ἐαυτοὺς ὡς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς δύνανται νὰ προσέρχονται ἀκωλύτως νὰ προσεύχονται πρὸς τὸν Θεόν, νὰ ἀκοῦν τὴν διδασκαλίαν καὶ νὰ λαμβάνουν ἀντίδωρον. Δὲν δύνανται ὅμως ἅπαντες νὰ μετέχουν τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ὅπως ἀκριβῶς εἰς ἓν φαρμακεῖον ἡ εἴσοδος δὲν ἐμποδίζεται, ἀλλὰ ἡ προμήθεια ἰσχυρῶν φαρμάκων δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἄνευ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τοῦ ἰατροῦ, κατὰ ὅμοιον τρόπον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν Θείαν Κοινωνίαν ἀπαιτεῖ ὁρισμένους προϋποθέσεις.

Ὅ,τι εἶναι ἡ συνταγὴ τοῦ ἱατροῦ διὰ τὰ ἰσχυρὰ φάρμακα, εἶναι ἡ ἄδεια τοῦ Πνευματικοῦ διὰ τὴν προσέλευσιν εἰς τὴν Θείαν Κοινωνίαν. Ὅπως, ὅμως, μετὰ προσοχῆς ἐπιλέγομεν τὸν ἱατρόν διὰ τὰς σωματικὰς ἀσθενείας μας καὶ δὲν προστρέχουμε εἰς «κομπογιαννίτας» καὶ ἁδαεῖς, μὴ ἔχοντας ἄδειαν ἀπὸ τὸν ἱατρικὸν σύλλογον, ἡ εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν ὁποίων ἀφηρέθη ἡ ἄδεια λόγῳ τῆς ἀδέξιότητός των, παρομοίως καὶ εἰς τὸν πνευματικὸν τομέα. Πρέπει ὁ Πνευματικὸς ἱατρός εἰς τὸν ὁποῖον θὰ προστρέξωμεν διὰ τὴν ἴασιν τῆς ψυχῆς μας νὰ εἶναι κανονικός. Νὰ ἔχει δηλαδή, κανονικὴν χειροτονίαν ἀπὸ τὴν κανονικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ὅχι ἀπὸ τὴν Νεοημερολογιτικὴν παραφυάδα ἡ ὁποία εἶναι μολυσμένη ἀπὸ τὸν ἰόν τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Οὔτε ἀπὸ παραφυάδες καθηρημένων ἀπὸ τὴν κανονικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.. Ἐξυπακούεται, ὅτι ὁ Πνευματικὸς αὐτός θὰ πρέπει νὰ διατηρῇ ἀκώλυτον τὴν ἱερωσύνην καὶ νὰ μὴ βαρύνεται ὁ ἴδιος μὲ ἐπιτίμια ἀργίας ἢ καθαιρέσεως.

Εἰς κανονικὸν Πνευματικόν, λοιπόν, τῆς Ἐκκλησίας, θὰ πρέπει νὰ προστρέχουμε εἰς τακτὰ χρονικὰ διαστήματα διὰ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἐξ αὐτοῦ θὰ λάβωμεν ὁδηγίαν διὰ κάθε πότε καὶ με ποίαν προετοιμασίαν θὰ λαμβάνωμεν τὰ ἄχραντα μυστήρια. Ἡ προετοιμασία εἶναι διὰ τὴν ἀσκήσεως τῶν ἀρετῶν, τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς προσυχῆς, τῆς μελέτης καὶ τῆς πρεπούσης νηστείας.

Γενικῶς ἡ νηστεία πρὸ τῆς θείας Κοινωνίας εἶναι τριῆμερος ἀπὸ ἔλαιον, πλὴν ὅμως ἐξατομικεύεται ἀπὸ τὸν

Πνευματικόν ἀναλόγως τῆς φυσικῆς καὶ πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ ἐξομολογουμένου. Ἐνας πιστός, λ.χ. ὁ ὁποῖος διάγει πνευματικὸν βίον, ἀλλὰ βαρύνεται ἀπὸ κάποιαν ἀσθένειαν δύναται νὰ νηστεύσῃ μόνον δύο, ἢ μίαν ἢ καὶ καμμίαν ἡμέραν (ἐὰν εἶναι σοβαρὰ ἢ περίπτωσις τῆς ἀσθενείας) διὰ ὅσον χρονικὸν διάστημα τελεῖ ὑπὸ τό βάρος τῆς ἀσθενείας.

Ὅστε ἡ ἄδεια τοῦ Πνευματικοῦ εἶναι ἀναγκαία προϋποθέσις διὰ τὴν προσέλευσιν εἰς τὰ ἄχραντα μυστήρια. Πρέπει, δὲ, νὰ ἐπισημανθῇ, ὅτι ἀρκεῖ ὁ Πνευματικὸς νὰ εἶναι κανονικὸς κληρικὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.. Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ λειτουργὸς τοῦ ναοῦ εἰς τὸν ὁποῖον προσέρχεται κανεὶς διὰ νὰ κοινωνήσῃ. Ἡ ἀπαίτησις κάποιων κληρικῶν νὰ κοινωνοῦν μόνον τὰ ἰδικὰ τῶν πνευματικὰ τέκνα εἶναι ἀντορθόδοξος καὶ ὅστις ἐφαρμόζει τοιαύτην πρακτικὴν ὑπόκειται εἰς κανονικὰ ἐπιτίμια.

Ὁ προσερχόμενος διὰ τὴν θείαν κοινωνίαν ὀφείλει νὰ ἔχει ἀναγνώσει ἀφ' ἐσπέρας καὶ τὴν ἀκολουθίαν τῆς θ. Μεταλήψεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ κοινωνήσῃ νὰ προσέλθῃ ἐγκαίρως εἰς τὸν ναόν νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὁρθοῦ καὶ τῆς θ. Λειτουργίας καὶ ὄχι νὰ προσέρχεται τὴν τελευταίαν στιγμὴν διὰ νὰ κοινωνήσῃ, παρεκτός ἐὰν ὑφίσταται λόγος ἀνάγκης. Ἐὰν εἶναι γονεὺς ἀνηλίκων τέκνων καὶ τοῦτο τὸν δυσκολεύει νὰ ἔλθῃ ἐνωρὶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὀφείλει νὰ ἀναγνώσῃ τὴν πρωϊνὴν ἀκολουθίαν -τουλάχιστον μέχρι τοῦ ἐξαψάλμου- ἐκ τοῦ οἴκου του. Ἐὰν προσέλθῃ ἐνωρὶς καὶ εἶναι ἄγνωστος εἰς τὴν συγκεκριμένην ἐνορίαν δύναται νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν πλαϊνὴν θύραν τοῦ Ἁγίου βήματος καὶ νὰ ἐνημερώσῃ τὸν λειτουργόν ὅτι ἔχει τὴν ἄδειαν τοῦ πνευματικοῦ του καὶ προτίθεται νὰ κοινωνήσῃ. Τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει νὰ γίνεται μετὰ τὴν ἑναρξιν τῆς θείας λειτουργίας, διότι τότε δὲν δύναται νὰ διακόψῃ τὸν λειτουργόν.

Ἀσφαλῶς, ἡ μεγαλυτέρα προϋπόθεσις διὰ τὴν προσέλευσιν εἰς τὰ ἄχραντα μυστήρια εἶναι νὰ εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., νὰ εἶναι δηλαδή «με τὸ παλαιό». Τὰ μέλη τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, τελοῦν ὑπὸ τὰ ἐπιτίμια τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων αἱ ὁποῖαι κατεδίκασαν τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ ὀφείλουν νὰ προσέλθουν εἰς κανονικὸν πνευματικόν νὰ ἐξομολογηθῶν καὶ θὰ τῆς καλῆς ὁμολογίας (καὶ τῆς πρεπούσης τάξεως) νὰ ἐνταχθῶν πρῶτα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ μετὰ νὰ κοινωνήσουν.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὅπου ἀνωτέρω ἀναφερόμεθα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἐννοοῦμεν τὴν κανονικὴν, ἡ ὁποία τελεῖ ὑπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν προεδρευομένην νῦν ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον Β'.

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΛΟΤΕ ΣΤΕΝΑΖΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΝ*

Ἦδη ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τῆς πολυπαθοῦς Δωδεκανήσου κυματίζει ὑπερήφανος ἡ κυανόλευκος. Ὁ ζωογόνος ἀήρ τῆς ἐλευθερίας ρυπίζει ἐλαφρῶς τὸ ὑψιστον τοῦτο σύμβολον τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος. Εἰς τὸ θέαμα αὐτό ριγεῖ κάθε εὐγενῆς ψυχὴ.

Ριγεῖ πρῶτον ἡ ψυχὴ τοῦ Δωδεκανησίου ὅστις ἐπὶ τὰ ὀλόκληρα καὶ ὑπὸ τὸ πέλμα σκληρᾶς τυραννίας ἀνέμενε ἐναγωνίως τὴν ποθητὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως. Τὴν ποθητὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ τὴν ὁποίαν ἐθυσιάσθη καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἐπότισε μέ ἄφθονον ἑλληνικὸν αἶμα τὰ δεσμωτήρια του τυράννου κατακτητοῦ.

Ριγεῖ δεύτερον ἡ ψυχὴ τοῦ ἐλευθέρου Ἑλλήνου ὅστις ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ἢ ἀπὸ τὰς γραφικὰς ἀκτὰς τῶν ἐλευθέρων ἑλληνικῶν παραλίων ἀπέστελλε πρὸς τοὺς ἀλυτρώτους ἀδελφούς τὸ μήνυμα τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἐγκαρτερήσεως.

Ριγεῖ τέλος πᾶσα φιλελευθέρα ψυχὴ ἡ ὁποία μέτ' ἄλγους καὶ βαθείας ὀδύνης παρατηρεῖ τὰ δεινὰ τῶν ὑποδούλων εὐχομένη τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας ἀλλὰ καὶ θυσιαζομένη χάριν αὐτῆς.

Ἡμεῖς θεωροῦντες τοῦτο δῶρημα τέλειον ἄνωθεν καταβάν, κρούομεν τὴν ἐπινίκιον ἡμῶν λύραν καὶ κινοῦμεν τὰ χεῖλη ἡμῶν πρὸς Δοξολογίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὅστις ὡς Παντεπόπτης καὶ Δίκαιος τὰ πάντα κρίνει καὶ διακυβεῖν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑψίστης δικαιοσύνης.

Ἐν συνεχείᾳ στρέφομεν βλέμμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς μεγάλους συμμάχους καὶ εὐχαριστοῦμεν αὐτούς, ἐπευχόμενοι ὅπως ὁ Θεός

τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὁμονοίας κατευθύνει τὰς σκέψεις αὐτῶν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ποθουμένης εἰρήνης τὴν ὁποίαν τόσον ἐναγωνίως ἐπιζητεῖ ἡ ἀνθρωπότης καὶ τῆς ὁποίας ἀπαρχὴ ὑπῆρξε ἡ ἀπόδοσις τῆς Δωδεκανήσου.

Ἐπιθυμοῦμεν τέλος νὰ στρέψωμεν τὴν φωνὴν μας καὶ πρὸς τὴν ἐλευθέραν Ἑλληνικὴν Δωδεκάνησον.

«Ἀδελφοί ὅπως παρηκολουθήσαμεν ἐναγωνίως τὰς στιγμὰς τοῦ ὑπερτάτου πόνου σας, συμμετέχομεν σήμερον καὶ εἰς τὴν ὑπερτάτην χαρὰν σας. Ἄς εὐχαριστήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ τὸν Δοτῆρα τῆς ἐλευθερίας καὶ παροχέα τῆς χαρᾶς.

Ἡ τοιαύτη δέ εὐχαριστία καὶ δοξολογία ἅς διαγράψει ἀπὸ τὰς καρδίας μας καὶ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ μίσους. Ἄς καταυγάσει δέ τὰς ψυχὰς μας τὸ φῶς τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς καὶ ὑπαιτίους τῶν συμφορῶν μας, ἵνα ἀπηλλαγμένοι πλέον πάσης μικροπρεποῦς σκέψεως πηγαζούσης ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν τῆς ἁμαρτίας, ὀδεύσωμεν τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς προόδου ὑπὸ τὸ φῶς πάντοτε τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Ἄς μὴ ἐπαναπαυθῶμεν εἰς τὰς δάφνας, ἀλλ' ἅς ἐργασθῶμεν ἀόκνως χάριν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀνατάσεώς μας. Ἄς σκεφθῶμεν ὅτι μακρὰν τοῦ Σωτῆρος τῆς Ἐκκλησίας οὐδέ μία ἐλευθερία καρποφορεῖ, ἀλλὰ χαλκεύονται τὰ δεσμά φοβερᾶς δουλείας.

Μόνον ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Σωτῆρος ὁψόμεθα φῶς».

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἀρ. φ. 10, ἔτος 1ον, 1/7/1946. Τοῦτο δημοσιεύομεν ἐξ ἀφορμῆς τῆς συμπληρώσεως 60 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἐνσωματώσεως τῶν Δωδεκανήσων εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν (23-2/7-31948). Ἦδη, ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1946 τὰ Δωδεκάνησα ἐτέλουν ὑπὸ τὴν ἑλληνικὴν στρατιωτικὴν διοίκησιν, διό καὶ τὸ παρὸν ἄρθρον.

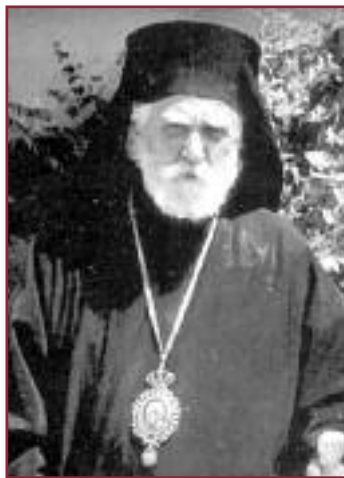
Δηλαδή, ἐφημερίδα τοῦ Βόλου ἡ «Πανθεσσαλική», μέ τόν τίτλο «Ἀρχιεπισκοπή Μαγνησίας - ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γερμανός Μαυρομαμάτης - ἔγραφε τά ἑξῆς:

«Ἐν ἀπό τά σπουδαιότερα καί ζωτικότερα ζητήματα τῆς ἐπαρχίας, εἶναι ἡ πλήρωσις τοῦ χηρεύοντος Ἀρχιεπισκοπικοῦ μας θρόνου, διότι ὁ λαός τοῦ Πηλίου καί τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν διασώζει ἀκόμη ἀμείωτον τό θρησκευτικόν φρόνημα, ἡ διατήρησις καί ἀνάπτυξις τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖ πεφωτισμένην, νοημονεστάτην καί σῶφρονα ἐκκλησιαστικήν διοίκησιν. Οἱ Ἀρχιεπίσκοποι δέν ἔχουσιν ἐξουσίαν πρόσκαιρον, οὔτε παύονται, οὔτε μετατίθενται. Διορίζονται καί ἀποθνήσκουν μέ τό ὑψηλόν ἀξίωμά των. Διά τοῦτο ὅλοι οἱ κάτοικοι, ὁλόκληρον τό ἐκκλησιαστικόν πλήρωμα πρέπει νά εὐχώμεθα, ὅπως Ἀρχιεπίσκοπος ἐκλεγῇ κληρικός ἐνάρετος, μεμορφωμένος, μέ ζωήν καί ἐνθουσιασμόν, μέ αἰσθήματα χριστιανικά, ὅχι ἐκ τῶν δούλων τῆς Εὐσας καί τῶν φίλων τοῦ ἀργυρίου. Πρό πάντων ἡ Ἀρχιεπισκοπή μας ἔχει ἀνάγκην τοιοῦτου Ἀρχιερέως διά νά διδάσκη τήν εὐταξίαν, εὐπρέπειαν καί σωφροσύνην, διά νά γίνῃ διοργανωτής καί ἐπόπτης τῆς δημοτικῆς καί ιδιωτικῆς ἀγαθοεργίας, διά νά μεριμνήσῃ περὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἐκκλησιῶν, περὶ διοργανώσεως τῶν ἐνοριῶν, περὶ ἀξιοπρεπείας τοῦ

κλήρου καί περὶ ἐξυγιάνσεως τῶν Μονῶν καί σωφρονισμοῦ τῶν καλογέρων...».

Ὁ ἀνταποκριτής τῶν Ἀθηνῶν τηλεγράφησε χθές ὅτι στήν Ἱερά Σύνοδο καί στήν κυβέρνησις ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη περὶ διορισμοῦ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ Μαυρομαμάτη. Ἡ εἶδησις

αὕτη χαροποίησε πολύ τοὺς συμπολίτες μας καί ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς ἐπαρχίας, διότι ὁ Γερμανός Μαυρομαμάτης εἶναι γνωστότατος στήν ἐπαρχία μας καί σέ ὅλη τή Θεσσαλία ὡς ἐπίλεκτος ἀξιωματικός τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ὑπηρετήσε ἐδῶ ὡς Ἱεροκήρυκας γιά ἕξι ὁλόκληρα χρόνια, περιῆλθε τό Πήλιο διδάσκοντας καί κηρύσσοντας, ἀγαπήθηκε δέ καί ἐκτιμῆθηκε ἀπό ὅλους γιά τό σεμνό βίο, γιά τήν ἀξιοπρεπή συμπεριφορά, γιά τίς ἐκκλησιαστικές του γνώσεις, τό

εὐσταθές τοῦ χαρακτήρα του καί τό μελίχιο τῶν τρόπων του. Ἐνέπνευσε στοὺς πάντες γενικό σεβασμό καί κατέκτησε τή γενική εὐλάβεια καί ἀγάπη τοῦ λαοῦ.

Ἐάν ἡ Ἱερά Σύνοδος καί ἡ κυβέρνησις ἐκλέξουν τόν Ἀρχιμανδρίτη Γερμανό Μαυρομαμάτη, ἀφενὸς μέν προικίζουσιν τήν Ἀρχιεπισκοπήν μέ ἕναν ἀντάξιο ποιμενάρχη καί ἀφετέρου θά εἶναι μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία ἡ ἐκλογή ἑνὸς τόσο κατάλληλου προσώπου.

(συνεχίζεται)

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

► Έκ τών παραλειπομένων τῆς ἐκλογῆς Ἱερωνύμου εἰς θρόνον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Νεοημερολογιτῶν ἀξίζει νὰ ἀναφέρομεν τὰ ὅσα μετὰ γλαφυρότητος περιγράφει ἡ Μ. Μαργωμένου εἰς τὴν Καθημερινή (8.2.2008) ὑπὸ τίτλον: «**Καὶ ξαφνικά φῶς**» τὰ ὁποῖα ἀναδημοσιεύομεν αὐτούσια:

«Ὡς τίς 12.30, εἶναι πιά εμφανές: οἱ πιστοὶ ἔχουν βαρεθεῖ. Ἀκόμη καὶ ὁ γραφικὸς κύριος ποὺ φώναζε “ὅποιος κρατᾷ κάμερα εἶναι τοῦ σατανᾶ!” ἔχει πιά σωπάσει. Ὅσο γιὰ τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ κλήρου... Τὰ δύο καφέ γύρω ἀπὸ τὴ Μητρόπολη ποτὲ δὲν εἶχαν τόσο σκοῦρο χρώμα - ἀπ’ τίς 9.00 τὸ πρωί, ἔχουν μετατραπεῖ σὲ ἀπέραντο... καφενεῖο ἐκκλησίας, τοῦ ὁποῖου τὰ τραπεζάκια οἱ ρασοφόροι ἀρνοῦνται νὰ τὰ ἐγκαταλείψουν ἂν δὲν ἀνάψει ὁ φανοστάτης. Βεβαίως, ὑπάρχουν καὶ οἱ κληρικοὶ ποὺ ἐπιθυμοῦν πιό περιποιημένο μενού. Ἐκεῖνοι ἔχουν ἤδη σπεύσει ἀπέναντι, στὸ “ψητοπωλεῖο ἢ Ἰθάκη”, ὅπου δύναται κανεὶς νὰ τοὺς παρακολουθήσει, ἐνῶ βιώνουν τὴ λαθραία χαρὰ τῆς λαδόκολας, ἐμπλουτισμένη με “γύρο πίτα” καὶ “καλαμάκι με ἀπ’ ὄλα”...

Καὶ ξαφνικά... φῶς! Οἱ δύο φανοστάτες τῆς Μητροπόλεως ἀνάβουν! Πρὶν προλάβω νὰ καταλάβω τί συμβαίνει, τρεῖς πιστοὶ πέφτουν πάνω μου καὶ κολλᾶω στὸ προστατευτικὸ κιγκλίδωμα. Κοιτάζω πρὸς τὰ δύο καφέ: χορὸς τὰ καλυμμαύχια, τρέχουν πρὸς τὴ Μητρόπολη - ἅπειροι λογαριασμοὶ πρέπει νὰ ἔμειναν ρεφενέ. Τὸ πλῆθος πυκνώνει καί, κολλημένη πιά στὸ κάγκελο, βλέπω δέκα μέτρα μπροστά, στά σκαλιά τῆς Μητροπόλεως ποὺ τὰ ἐπιτηροῦν οἱ ἀστυνομικοὶ, ἕνα κοντὸ κύριο με μουστάκι νὰ χοροπηδάει. “Ὁ Βλάσης εἶναι!”, ἀκούω πίσω μου μιά γιαγιά. Γλιτώνω τὸ μάτι μου μιά στιγμὴ πρὶν τὸ δάκτυλό της μέ σουβλίσει, γιὰ νὰ δεῖξει τὸ Βλάση. Ἐκεῖνος κλαίει καὶ γελάει μαζί, παραληρεῖ ἀπὸ χαρὰ. “Θηβωωὼν!”, φωνάζει ἡ γιαγιά. Ὁ Βλάσης, μαθαίνω μέσα σ’ ἕνα ἀλαλαγμὸ ἀπὸ “Ἀξιοοοοο!” καὶ “Ἱερώνυμος!”, εἶναι ὁ ὁδηγὸς τοῦ Θηβῶν. Κι ἡ γιαγιά πίσω μου, ἡ πιὸ φανατικὴ ὁπαδὸς του. “Τώρα πετάξτε τὸ Σπάρτης ἀπ’ τὴ Μονεμβασιά!”, φωνάζει μετὰ το πού βλέπει τὸν Ἱερώνυμο νὰ βγαίνει ἀπ’ τὴ Μητρόπολη. Ἐνας νεαρὸς πίσω

μου βρίσκει παιχνίδι: “Ἀξιος!”, φωνάζει. “Ἀξιοοοοο!”, ἀκολουθεῖ τὸ πλῆθος. “Ἀξιος!” ξαναφωνάζει ὁ πιστὸς, “Ἀξιοοοοο! καὶ τὸ πλῆθος - ἀλλὰ πιό σιγά. “Ἀξιος”, κάνει πάλι ὁ πιστὸς. Σιωπὴ τὸ πλῆθος καί... “Βούλωσέ το ἐπιτέλους!” - του κάνει ἕνας παπᾶς. Καὶ τότε, ὁ Ἱερώνυμος ξεκινᾷ τὴν πορεία πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ. Γύρω του, ἕνας κλοιὸς ἀπὸ τριάντα ἀστυνομικοὺς. “Ἀνοίξτε!”, φωνάζει στὸ πλῆθος ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντής. “Πῶς”, κάνει μιά πιστὴ σὲ κατάσταση σαρδέλας. Ὁ δρόμος εἶναι γεμάτος πιστοὺς, ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ σπρώχνουν ἀνελέητα. Ἐνας παππούς ἐκτινάσσεται σὲ μιά γλάστρα, κανεὶς δὲν τὸν βοηθάει. Ὅπως παλεύει νὰ σηκωθεῖ, ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ καλυμμαύχι του πιό κοντινοῦ μητροπολίτη κι ἐκεῖνο του μένει στὸ χέρι. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἀρπάζουν, τὸν πετοῦν ξανά κάτω. Ὁ μητροπολίτης δὲν ἔχει προλάβει νὰ καταλάβει τί συνέβη στὸ κεφάλι του, “Κύριε ἐλέησον!”, λέει.

Ἐνας γιγαντόσωμος ἀστυνομικὸς ἀναλαμβάνει δράση. Βγαίνει μπροστά, θερίζει πιστούς. Ὅποιος ἀντιστέκεται, τρώει ἀνάποδη. Τελευταία στιγμὴ γλιτώνω τὸ χαστούκι, σκύβω καὶ χώνομαι ἐκεῖ ποὺ κάθε θεοῦσα θὰ ἔδινε τὴν Καινὴ

της Διαθήκη για νά βρεθεί: δύο μέτρα απ' τόν νέο Αρχιεπίσκοπο, κολλημένη πάνω στόν Βλάση, πού πιά δέν περπατάει - πετάει! Κοντούλης όπως είναι, έχει σηκώσει τά πόδια του απ' τό έδαφος καί τόν σέρνει τό πλήθος μπρός. "Φρένο παιδιά! Φρένο", φωνάζει τρομαγμένος. Ποιός ν' ακούσει; Δέκα μέτρα πρίν από τήν Αρχιεπισκοπή, τό "τρενάκι" του πλήθους μας πάει ίσια στά κάγκελα. Οί αστυνομικοί σπρώχνουν, μή σκάσουν στόν τοίχο καί... "άχ", ακούγεται παραδίπλα μου, από κει πού είναι ό Αρχιεπίσκοπος. Για μία στιγμή ή αρχιεπισκοπική ράβδος τρέμει στόν άέρα. "Μόλις τώρα τόν βγάλαμε, μήν τόν λιντσάρουμε!" - μία φωνή, αλλά ή ράβδος ξανασηκώνεται, άρα ό Αρχιεπίσκοπος γλίτωσε. Η πίεση για μία στιγμή είναι ασφυκτική, στά όρια της λιποθυμίας... καί ξαφνικά, σά φελλός σαμπάνιας ξεφρακάρουμε απ' τήν πύλη, κι έκτινασσόμαστε μέσ' τήν Αρχιεπισκοπή. Κι όπως 20 αστυνομικοί κλείνουν μέ βία τήν καγκελόπορτα πάνω στά σώματα των πιστών, ό Ιερώνυμος φθάνει στά σκαλάκια καί γυρνά προς τόν κόσμο. Τό πρωί ήταν Μητροπολίτης Θηβών, τώρα είναι Αρχιεπίσκοπος. Όμως δέν χαμογελά - σάν τά "Άξιος", οί πιστοί, οί φωνές νά μήν είναι γι' αυτόν. "Μόνο μία χαμένη μάχη μπορεί νά πλησιάσει τή μελαγχολία μιās κερδισμένης μάχης", έλεγε ό Δούκας του Ουέλινγκτον. Άν κάποιος τό ξέρει καλά αυτό, είναι ό Ιερώνυμος. Διότι για νά τό μάθει, έπρεπε νά περμιένει 10 χρόνια πρίν δώσει -καί κερδίσει- τή δική του χαμένη του μάχη».

► Τήν 4/17-2-2008, ο Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος μετέβη εις τήν έδραν του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Αιρέσεων εις τήν Γενεύη της Έλβετίας δια τόν επίσημον έορτασμόν των 60 ετών από τής ιδρύσεως του Συνεδρίου τής Μαιταιότητος. Μετ' ύπερηφανείας έξεφώνησε λόγον, τόν όποιον καί έδημοσίευσε εις τήν επίσημον ιστοσελίδα του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως απ' όπου στυχυολογοϋμεν όρισμένα σημεία:

«...αί διαιρέσεις εν τή Έκκλησία σημαίνουν τήν αναίρεσιν τής φύσεως αυτής, τήν χάλκευσιν του μηνύματος αυτής καί τήν άποτυχίαν τής εν τώ κόσμω άποστολής αυτής...»

«Τίς θά ήδύνατο νά φαντασθί τήν ύλοποίησιν τής υπό τής Έκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, εν έτει 1920, άπευθυνθείσης "πρός τās άπανταχοϋ Έκκλησίας" έκκλήσεως, καλούσης ταύτας, τήν επαύριον του άδελφοκτόνου Α' Παγκοσμίου πο-

λέμου, όπως συστήσουν "Κοινωνίαν Έκκλησιών"; Κοινωνίαν Έκκλησιών, κατά τό πρότυπον τής κατά τό αυτό έτος ιδρυθείσης εν τή φιλοξένω ταύτη πόλει τής Γενεύης "Κοινωνίας των Έθνών", άποσκοπούσης εις τήν ύπέρβασιν καχυποψίας καί πικρίας, τήν μεταξύ αυτών προσέγγισιν, τήν δημιουργίαν άμοιβαίων άδελφικών σχέσεων καί τήν οϋτω προώθησιν τής συνεργασίας αυτών. Ώς ή Έγκύκλιος αύτη άνέφερεν, "έπιβάλλεται ίνα άναζωπυρωθί καί ενισχυθί πρό παντός ή άγάπη μεταξύ των Έκκλησιών, μή λογιζομένων άλλήλας ως ξένας καί άλλοτριάς, άλλ' ως συγγενείς καί οικείας εν Χριστῷ καί συγκληρονόμους καί συσσώμους τής έπαγγελίας του Θεου εν τῷ Χριστῷ".

Πρό 41 ετών, από του βήματος του ιδίου τούτου καθεδρικού Ναου τής Μεταρρυθμίσεως, όμιλών επί τή ευκαιρία τής επισκέψεως εις τε τό Παγκόσμιον Συμβούλιον Έκκλησιών καί τήν Προτεσταντικήν Έκκλησίαν τής Γενεύης του άεμνήστου προκατόχου ήμων Πατριάρχου Άθηναγόρου, ό πάστωρ W.A. Visser't Hooft έλεγε μετ' εμφάσεως: "Η Έκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, μεταξύ των πρώτων εις τήν σύγχρονον ιστορίαν, ύπενεθύμισε εις τόν χριστιανικόν κόσμον ότι θά άπετέλει άνυπακοήν εις τό θέλημα του Κυρίου καί Λυτρωτου αυτής ή εκ μέρους της άπουσία έκφράσεως εις τόν κόσμον τής ενότητος του λαου του Θεου καί του Σώματος του Χριστου", συμπληρώνων ότι διά τής **Πατριαρχικής ταύτης Έγκυκλίου, "ή Κωνσταντινούπολις έσήμανε προσκλητήριο"**.

Άναφερόμενοι εις τούς άνωτέρω λόγους τής έξεχούσης ταύτης προσωπικότητος του Οίκουμενικής κινήσεως, οϋδεμίαν βεβαίως έχομεν πρόθεσιν διεκδικήσεως τής "πατρότητος" του Παγκο-

Ο Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος όμιλών από τής «Καθέδρας των λοιμών» του Π.Σ.Ε.

σμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ὑπὸ μόνῃς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ ὅμως ἱστορικόν γεγονός ὅτι ἡ **ἀποφασιστική αὕτη πράξις τῆς Κωνσταντινουπόλεως** συνέπιπτε μετὰ παρομοίων πρωτοβουλιῶν ἀναληφθεισῶν ὑπὸ ἀγγλικανικῶν καὶ λουθηρανικῶν προσωποποιήτων τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς καὶ τῆς Βορείου Εὐρώπης,...

Ὅποια αἰσχύνῃ! Ὁρθόδοξος -ὑποτίθεται- Πατριάρχης καυχᾶται ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως πρωτοστάτησεν εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν! Καυχᾶται διὰ τὴν ἐπαίσχυντον ἐγκύκλιον τοῦ 1920 ἡ ὁποία προέβλεπε τὴν ἐορτολογικὴ μεταβολὴν καὶ τὴν βαθμιαίαν υἱοθέτησιν μέτρων διὰ τὴν «ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν». Καυχᾶται καὶ τονίζει ὅτι εἰς παναιρετικόν ἐκεῖνον διάγγελμα, αἱ διάφοροι αἱρέσεις ἀπεκαλοῦντο διὰ πρώτην φοράν ὑπὸ «Ὁρθοδόξων» «συγκληρονόμοι καὶ σύσσωμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ»! Ὅποια αἰσχύνῃ καὶ διὸ ὅσους ἐξακολουθοῦν νὰ μνημονεύουν τοῦ ὀνόματος τοιοῦτου Πατριάρχου ὡς «ὀρθοτομοῦντος τὸν λόγον τῆς ἀληθείας»!

➤ Ἐναν νέον Διάκονον ἀπέκτησεν ἡ Ἐκκλησία μας. Πρόκειται διὰ τὸν John Somers εἰς τὰς Η.Π.Α. ὁ ὁποῖος προσεχώρησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας προερχόμενος ἐκ μίας τῶν παρατάξεων αἱ ὁποῖαι ἐδημιουργήθησαν ἐκ τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, καὶ ἐγένετο δεκτὸς κατὰ τὴν ἀρμόζουσα τάξιν, εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς. Ἀκόμη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. προσεχώρησεν ἐκ τοῦ νέου ἡμερολογίου ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος π. Γεώργιος Τζιβηλάκης. Ὁ π. Γεώργιος ἀπεκήρυξεν διὰ λόγους συνειδήσεως τὴν κρατοῦσα Ἐκκλησίαν καὶ ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τῆς οἰκογενείας του (δι' ὁμολογίας καὶ χρήματος) εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου, ἐνῶ ἡ χειροθεσία του ἔλαβε χώραν τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου. Διωρίσθη Ἐφημέριος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Πατέρων Παιανίας.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸν κατάλογον ὅσων συνέδραμον εἰς τὰς δπάνας τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐορτασμοῦ τῶν Θεοφανείων εἰς τὸν Κεντρικὸν Λιμένα Πειραιῶς:

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ 2008

ΕΛΛΗΝ. ΘΡΗΣΚ. ΚΟΙΝΟΤΗΣ Γ.Ο.Χ.	1000€
I.N. ΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Δάφνης	100€
I.M. ΑΓ. ΑΡΤΕΜΙΟΥ Κορυδαλλοῦ	100€
I.N. ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΗΣ Π. Φαλήρου	100€
I.N. ΑΓ. ΜΗΝΑ Κερατσινίου	100€
I.N. ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Παιανίας	50€
I.N. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ἀχαρνῶν	50€
I.N. ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ἀσπροπύργου	50€
I.N. ΑΓ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ Ἀσπροπύργου	50€
I.N. ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ Ροδοπόλεως	50€
I.N. ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ Ἀθηνῶν	50€
I.N. ΚΟΙΜ. ΘΕΟΤΟΚΟΥ Περιστερίου	50€
I.N. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ Πειραιῶς	50€
I.N. ΑΓ. ΜΗΝΑ Βιλλίων	50€
I.N. ΚΟΙΜ. ΘΕΟΤΟΚΟΥ Ἀγ. Παρασκευῆς	50€
I.N. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χαϊδαρίου	50€
I.N. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κορυδαλλοῦ	50€
I.N. ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Πατησίων	50€
I.N. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ Ἀγ. Βαρβάρας	50€
I.N. ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Κερατσινίου	50€
I.N. ΑΓ. ΚΟΣΜΑ ΑΙΤΩΛΟΥ Κερατσινίου	50€
I.N. ΑΓ. ΠΑΥΛΟΥ Ἀγ. Ἰωάννου Ρέντη	50€
I.N. ΑΓ. ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ Γλυφάδας	50€
I.N. ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ Λουτουφίου	50€
I.M. ΑΓ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ Παλ. Ἡρακλείου	50€
I.M. ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΑΣ Κρυονερίου	50€
I.M. ΑΓ. ΜΑΡΙΝΗΣ Κερατέας	50€
I.N. ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ Πειραιῶς	50€
I.N. ΑΓ. ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ Αἰγίνης	50€
I.N. ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Πειραιῶς	50€
I.N. ΚΟΙΜ. ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ Πειραιῶς	50€
Σ ύ ν ο λ ο	2.700€

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

και νὰ ἀναλάβῃ καὶ πάλιν πλήρως τὰ καθήκοντά του.

Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀπὸ τὴν Θ. Λειτουργία πού τελέσθηκε μετὰ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως δέκα ἐτῶν πολυκάρπου ποιμαντορίας στὸν Καθεδρικό Ἱ. Ναὸ Ἀγ. Μαρκέλλης Ἀστορίας.

ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΑΡΧΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΣΕΒ. ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Δέκα ἔτη Ἀρχιερωσύνης συμπλήρωσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῦλος τὴν 11/24-2-2008. Κατὰ τὴν δεκαετίαν αὐτὴν ὁ Σεβασμιώτατος ἐχειροτόνησε πλειάδα νέων ἱερέων. Ἰδρυσε τὴν ἀνδρῶαν Ἱ. Μονὴ Ἀναλήψεως ἡ ὁποία ἀποτελεῖ φυτώριον νέων κληρικών τῆς Μητροπόλεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνοριῶν αὐξήθηκε καὶ ἡ Μητρόπολις ὁργανώθηκε διοικητικῶς μετὰ τὴν ἔγκριση Συντάγματος ἀπὸ τὴν κληρικολαϊκὴ Σύναξιν τῆς Μητροπόλεως καὶ τὴν Σύσταση Μητροπολιτικοῦ συμβουλίου μετὰ ἐκπροσώπηση ὅλων τῶν ἐνοριῶν καὶ Μονῶν τῆς Μητροπόλεως. Ὁργανώθηκε Κεντρικὴ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῆς Μητροπόλεως, καθὼς καὶ Μητροπολιτικὴ Νεολαία. Ἀκόμη θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι κατόπιν αἰτήματός του ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος παρεχώρησε περιορισμένην αὐτονομία εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. μετὰ τὴν δυνατότητα ἐπιτοπίου λύσεως τῶν τοπικῶν θεμάτων ὑπὸ ἐπαρχιακῆς Συνόδου. Εὐχόμεθα νὰ ἀναρρώσῃ πλήρως ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Τὴν 21-1/3-2-2008 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῦλος ἐχειροτόνησεν εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης τὸν ἀδελφόν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως Woodstock Νέας Ὑόρκης, π. Μάξιμον Μαρέττα. Ἡ χειροτονία ἔλαβε χώρα εἰς τὴν Ἑνορίαν Ἀγ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ Oweego Νέας Ὑόρκης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφημέριος εἶναι ὁ κατὰ σάρκα πατήρ του χειρονοηθέντος, π. Θωμᾶς Μαρέττα. Ὁ νεοχειροτονηθεὶς ἐγεννήθη εἰς Ἀμερικὴν καὶ κατέγεται ἀπὸ τὸν Ἀκράγαντα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἀπὸ τὴν θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Jordanville τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἐνετάχθη εἰς τὴν ἀδελφότητα τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου εἰς Woodstock.

Τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως εἶχε τὴν τιμὴν νὰ χειροτονηθεῖ Διάκονος ὁ Ἀναστάσιος Hudson, εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Μαρκέλλης Ν. Ὑόρκης ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Ἀμερικῆς κ. Παῦλο. Ὁ νεοχειροτονηθεὶς εἶναι πτυχιούχος τῆς θεολογίας καὶ ἕγγαμος.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ

Κατόπιν ἀδείας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλινίκου, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος τὴν Κυριακὴν Ε΄ Νηστειῶν 31-3/13-4-2008 μετέβη εἰς Σερβίαν εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ Μονῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.. Τὴν Δευτέραν, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὁσ. Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων μετὰ τοῦ Πανοσιωτάτου Ἱερομ. Ἀκακίου Stankovic εἰς τὴν γυναικειάν Ἱ.Μ. Ἀγ. Πρωτομάρτυρος Στεφάνου Νέας Στιένικ καὶ τὴν ἐπομένην μετέβη εἰς τὴν πλησίον τοῦ Βελιγραδίου ἀνδρῶν Ἱ. Μ. Ἀγ. Τριάδος, καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἐπίσης ἀνδρῶν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου εἰς τὴν Βοϊβοδίαν καὶ ἐπιστηρίζας τοὺς Μοναχοὺς, τὰς Μοναζούσας καὶ τοὺς πιστοὺς, ὁλοκλήρωσε θεοφιλῶς τὴν ποιμαντορικὴ αὐτῇ ἐπίσκεψιν.

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

❖ Ἡ μνήμη τοῦ Ὁσ. Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου τοῦ καλουμένου Καθηγητοῦ τῆς ἐρήμου ἐορτάσθη μετὰ κάθε Ἱεροπρέπεια τὴν Τετάρτη 17/30 Ἰανουαρίου στὴν ὁμώνυμην Ἱ. Μονὴ Σαλαμῖνος. Τῆς μοναστηριακῆς ἱερᾶς πανηγύρεως προέστη ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος.

❖ Πανηγυρικὰ ἐόρτασε ἐπὶ τῇ σύναξιν τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας Ἀγ. Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου τὴν Πέμπτη 18/31 Ἰανουαρίου τὴν δευτέρα πανήγυρὶ τοῦ ὁ Καθεδρικός

Ἱ.Ν. Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφίας. Τῶν Ἱερῶν πανηγυρικῶν ἀκολουθιῶν κατὰ παρακλήσιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, Μαραθῶνος κ. Φωτίου καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

❖ Τὴν Παρασκευὴ 19-1/1-2 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλινίκος μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως προέστη τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως καὶ κήρυξε τὸν Θεῖο Λόγον στὸν πανηγυρίζοντα Καθεδρικό Ἱ.Ν. Ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ Πατρῶν. Στὸν ὁμώνυμον Ἱ. Ναὸ Μόντρεαλ Καναδᾶ, τῆς πανηγύρεως προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

❖ Προεξάρχοντας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καὶ μετὰ τὴν συμμετοχὴ Φιλομόναχων προσκυνητῶν ἐορτάσθη τὸ Σάββατο 20/1-2/2 στὴν Ἱ. Μονὴ Ὁσ. Ὁνουφρίου Κερατέας ἡ μνήμη τοῦ Ὁσ. Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου. Ἡ ὥς ἄνω Ἱ. Μονὴ ἐορτάζει καθ' ἔτος ἱεροπρεπῶς τὴν μνήμη τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐρήμου Ὁσ. Εὐθυμίου καὶ τὸν τιμᾶ ἰδιαιτέρως ὡς δεῦτερο προστάτη τῆς.

❖ Μὲ τὴν ἀρμόζουσα λαμπρότητα ἐορτάσθη τὴν Τρίτη 30/1-12/2 στοὺς Ἱ. Ναοὺς Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσ/νίκης, Κορίνθου καὶ Ἐλασσῶνος, ἡ σύναξις τῶν τριῶν μεγίστων φωστήρων τῆς Τρισηλίου Θεότητος. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος κ. Μάξιμος προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσ/νίκης. Προεξάρχοντας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλινίκου ἐτελέσθη ἡ ἱερά πανήγυρις τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Κορίνθου. Ἱεραρχοῦντος τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμ. Χριστοδούλου Καραΐσκου ἐόρτασε τὴν ἐτήσια πανήγυρὶ τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Ἐλασσῶνος. Ἐπίσης μετὰ λαμπρότητα καὶ Ἐκκλησιαστικὴ τάξιν τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ Ἱ. Μητρόπολις Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ἐορτάζει τὴν εὕρεσιν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στοῦ ἱερῷ νησί τῆς Τήνου (30-1-1823). Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὑπερφουοῦς αὐτοῦ γεγονότος ἔχει καθιε-

ρωθή ως πανήγυρις τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς τὰ Μανιάτικα Πειραιῶς. Τῆς Ἱερᾶς πανηγύρεως προέστη ὁ ποιμενάρχης τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας Σεβ. κ. Γερόντιος.

❖ Μέ ιδιαίτερη κατάνυξη καί θρησκευτική εὐλάβεια, ἀλλά καί μέ τήν σύσσωμη συμμετοχή κλήρου καί λαοῦ ἔφτασαν μέσα στό πλαίσιο τῆς Δεσποτικῆς ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου τήν παρασκευή 2/15 Φεβρουαρίου τήν ἐτήσια πανήγυρί τους οἱ Ἱ. Ναοί Καλλιπόλεως Πειραιῶς καί Μαρκόπουλου, Μεσογείων καθὼς καί αἱ Ἱ. Μοναί Ἀμαντείου Σαλαμῖνος καί Χορτοκοπίου Καβάλας.

Συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης κ. Θεοδοσίου καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος προέστη τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καί τῆς λιτανεύσεως τῆς Ἱ. Εἰκόνος στόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ὑπαπαντῆς Κυρίου Καλλιπόλεως Πειραιῶς. Εἰς τόν αὐτόν Ἱ. Ναόν τήν κυριώνυμον ἡμέρα τῆς ἑορτῆς συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης προέστη κατόπιν κανονικῆς ἀδείας τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Σεβ. κ. Γεροντίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος.

Τήν κυριώνυμον ἡμέρα τῆς Δεσποτικῆς αὐτῆς ἑορτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος προέστη τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως εἰς τήν πανηγυρίζουσα Ἱ. Μονή Ὑπαπαντῆς Κυρίου (Φλεσαρκώτισσα) Σαλαμῖνος, ἐνῶ τόν πανηγυρικό τῆς ἡμέρας κύρηξε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος πού παρέστη συμπροσευχόμενος. Εἰς τήν μεγαλύνυμον πανήγυριν τοῦ Ἱ.Ν. Ὑπαπαντῆς Κυρίου Μαρκόπουλου Μεσογείων προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Προεξάρχοντας τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σερρών Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης) ἐόρτασε δι' ἱερᾶς ἀγρυπνίας τήν ἐτήσια πανήγυρί της ἡ Ἱ.Μ. Ὑπαπαντῆς Κυρίου Χορτοκοπίου.

❖ Τό Σάββατο 9/22 Μαρτίου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγ. Τεσσαράκοντα μαρτύρων προεξάρχοντας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου, τελέσθηκε μέ ἐκκλησιαστική τάξη ἡ καθιερωμένη ὡς δευτέρα πανήγυρις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ. Ἰδιαίτερη αἴγλη εἰς τήν μοναστηριακή αὐτῇ πανήγυρι προσέδωσε καί ἡ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου πού παρέστη συμπροσευχόμενος καί κύρηξε τόν θ. Λόγο.

❖ Μέσα σέ κλίμα θρησκευτικῆς λαμπρότητος καί ψυχικῆς ἀνατάσεως ἐορτάσθηκε καί ἐφέτος σέ ὅλους τοὺς ἱερούς ναοὺς ἡ μεγάλη θεομητορική ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καί ἡ ἐπέτειος τῆς ἐθνικῆς παλιγενείας. Σημεῖο ἀναφορᾶς τοῦ Ἐθνικοθρησκευτικοῦ αὐτοῦ ἐορτασμοῦ ὑπῆρξαν οἱ πανηγυρίζοντες ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοί Καραβᾶ Πειραιῶς, Χαλκίδος, Θηβῶν, Καβάλας, Μεταμορφώσεως Ἀττικῆς, Σαλαμῖνος, Λουτρακίου, Ζευγολατειοῦ, Κορινθίας, Κερτέζης Καλαβρύτων.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος προέστη τῆς ἐτήσιας πανηγύρεως τοῦ ἱστορικοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Κερτέζης Καλαβρύτων. Τῶν ἑορτίων Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ.Ν. Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Χαλκίδος προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος. Προεξάρχοντας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος ἐορτάσθη ἡ ἐτήσια

πανήγυρις τοῦ ἱστορικοῦ Ἱ.Ν. Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καραβᾶ Πειραιῶς, ἐνῶ τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς εἰς τόν Μ. Ἑσπερινό καί τήν λιτανεύση τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος ἔλαβε μέρος καί ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς κατά παράκλησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γεροντίου χοροστάτησε στό Μ. Ἑσπερινό πού ἐτελέσθη στό πανηγυρικό παρεκκλήσιο Εὐαγγελιστρίας Σαλαμῖνος, ἐνῶ τήν κυριώνυμη ἡμέρα ἱερούργησε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Θηβῶν. Τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καβάλας προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2008

Ο λαμπρός έορτασμός των θριάμβων της Πίστεώς μας

